

WESTERN

A. Deriks

HICI U PAKLENOJ PLANINI

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

BROJ 245 • 27 DINARA

WESTERN

245

1991

A. Deriks

HICI U PAKLENOJ PLANINI

X-100

Urednik izdanja
PIRIŠKA MATIĆ

Recenzent
S. IVANOVIĆ

Lektor
J. Stojićević

Izdaje i štampa NIŠJP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor:

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

HICI U PAKLENOJ PLANINI

Niko nije znao kako je Mark Miler, čovečuljak visok jedva metar i po, uspeo da stekne onoliki autoritet među Indijancima, ali i među belcima sa kojim je radio.

Vlasti su imale poverenja u njega, jer je uvek uspevao da postigne i ono što drugima nije, i to uz manje novca i gotovo uvek bez ispaljenog metka.

Bio je nadaleko čuveni indijanski agent, čovek koga su iz drugih gradova, pa i država SAD, pozivali da izgladi situaciju, kada bi se ona pogoršala, što zahvaljujući zahtevima ili nezadovoljstvima Indijanaca, što lukavosti belaca i njihovoj večnoj težnji da se okoriste kada su njihovi crveni sunarodnici u pitanju.

Miler je svuda stizao.

Dobro je zaradivao i imao je neveliki ranč u blizini Melkrosa, na kom je retko boravio jer je uvek bio na putu i ni za šta drugo osim za svoje poslove nije imao vremena.

Važio je za poštenog čoveka i savesnog agenta, koji je činio sve kako bi inače konstantno narušeni odnosi između belaca i Indijanaca bili koliko-toliko podnošljivi. Vodio je računa o tome da Indijanci ne budu prevareni, ali i da belci nađu svoju računicu u trgovanju sa njima.

Da je neko javno izgovorio sumnju da Mark Miler nešto mućka, niko mu ne bi verovao i svi bi mislili da mućka upravo taj neko, jer Miler uživa poverenje i jednih, i drugih.

Ali, mali agent radio je i ono zbog čega bi ga osudio svaki zakon i svaki iole pošten čovek.

Kada je saznao da se priprema transportovanje nekoliko stotina novih vinčesterki i ogromna količina municije, za Fort Gipson, na gornjem toku reke Arkanzas, i to u organizaciji Armije, Mark Miler je smislio način kako da se lično okoristi. Ono što je bilo još gore, bio je odlučio da o tome obavesti, u nameri da uspostavi saradnju, najozloglašeniye bandite u tom delu zemlje.

Miler ne bi bio ono što jeste, da tom prilikom, radi ličnog obezbeđenja, nije odlučio da igra dvostruku igru.

Nije se samo sa banditima dogovorio o »poslu«. Razradio je plan kako da na više strana dobije novac a u isto vreme da postigne to da ne bude svedoka koji bi mogli da nanesu štetu njegovom ugledu.

Naravno, i sa Indijancima je napravio pakt.

I oni su mu verovali, i bili spremni da urade sve kako bi se ispoštovalo ono o čemu su se dogovorili sa njim.

Mileru je preostalo samo da strpljivo čeka da sa više strana uzme novac, pa da i dalje izigra-va poštenog posrednika između svojih sunarodnika i Indijanaca.

Nije ni slutio da će iko otkriti njegovu dvostruku igru.

Brajan Grendžer je zastao na trotoaru, u senci nadstrešnice. Pogledom je brzo prelazio preko prozora hotela koji se nalazio preko puta.

Nije video ništa sumnjivo, ali je znao da ga neko posmatra.

Iza njega je stajao revolveraš Farlej Pritkin, koji mu je nešto govorio, ali ga Brajan nije slušao i nije skidao pogled sa hotel-skih prozora.

— Hoćeš li da idem sa tobom?
— upitao je revolveraš. — Zajed-no bismo bolje mogli da priteg-nemo ono kopile.

— Nije potrebno da ideš sa mnom. I sam mogu onu lepoticu da napravim udovicom! — od-vratio je Brajan.

— Ne znam... Situacija nije bezazlena i mogao bi da dospeš u veliku opasnost...

Brajan razvuče usta.

— Pa... nas dvojica smo neka-da bili prijatelji... — rekao je.

— Znaš kakav je. On ne zna ni za prijatelja, ni za milost, kada je posao u pitanju. Osim toga, on je bankrotirao i sada je još opasniji. Hoće da sam pokvari posao.

— Znam. Zato ću sada da ga sredim.

— On hoće da se domogne novca za transport oružja. Zais-ta će to biti odličan posao za onoga ko ga bude obavio.

Revolveraš napravi korak bli-že ka ulici, na šta ga Brajan opo-menu:

— Sklanjaj se! Povuci se, i, mo-lim te, nemoj da ideš za mnom! Ne treba mi pratnja.

Revolveraš glavom pokaza na hotel.

— Ali... on će tamo imati pod-ršku, Brajane...

Grendžer se nasmeja potcenji-vački, i pođe.

Pogledao je levo i desno, pre-šao preko ulice i uputio se pre-ma hotelu.

Gotovo da je stigao do ulaza, kada je primetio da se na jed-nom prozoru pomera zavesa.

Ako je išta mrzeo, to su bili ra-doznali ljudi koji su očekivali neku korist od onoga što će čuti ili videti na taj način.

Ušao je u hotel.

Hol hotela je u isto vreme bio i bar, i u njemu se nalazio dugač-ki šank.

Za šankom je stajalo nekoliko ljudi.

Čim je ušao, nastala je tišina. Svi su gledali u njega i više niko nije govorio.

— Dobar dan! — pozdravio je prisutne, tako glasno da se to moglo čuti i na spratu.

Neki promrmljaše otpozdrav, i on im reče:

— Svi tu stojite kao da ste baš mene čekali. Pa, dobro, častim jednu turu!

On stade pored šanka, pozva barmena i zatraži od njega da donese bocu viskija.

Ljudi su ponovo počeli da pri-čaju. Obraćali su se i Brajanu, ali ih on nije slušao.

Na spratu se otvoriše jedna vrata.

Niko u Melkrosu nije slutio da uvek doterani i elegantni Ar-nold Irving zapravo nema ništa. Svi su ga smatrali bogatim, iako je sada bio bankrot.

Čak ni njegova lepa žena nije znala za njegove finansijske ne-volje.

Smeškajući se, on se okrenu od prozora, uze sa stola revolver, i stavi ga u džep svog širokog mundira.

Moram da se dokopam tog posla, pomislio je.

Margi je skočila sa stolice i, sva užastuna, zagledala se u svog muža.

— Šta će ti revolver? — upitala je uplašenim glasom. — Zar to nije stigao Brajan Grendžer, tvoj nekadašnji prijatelj?

Arnold Irving je dugo gledao u svoju ženu pre nego što je odgovorio. Onda je, pošavši prema vratima, rekao jedva čujnim glasom:

— Da, Brajan je stigao... Mislim da je ovamo došao zbog mene, Margi.

Ona mu pride.

Upita:

— Šta se dogodilo, Arnolde? Nije se Brajan valjda namerio da te ubije?

— Mislim da će to pokušati da uradi — odgovorio je Irving skrenuvši pogled.

Margi mu okrenu glavu prema sebi i primora ga da joj pogleda u oči.

— Znaš, Arnolde, da se nikada nisam mešala u tvoje poslove. Ali, sada te molim da se kloniš Brajana Grendžera. On je tako podao i surov...

Irving je morao da se nasmeje. U isto vreme, u njegovim očima zaiskri mržnja.

— Kloni ga se, molim te — ponovila je Margi.

On je pomilovao po kosi, ali joj ne odgovori. Njegova odluka bila je konačna. Imao je samo jednu šansu, i sada je morao da je iskoristi, bez obzira na cenu koju će pri tom morati da plati.

Margi obavi ruke oko njegovog vrata i pogleda ga molećivo. Glasom punim straha, reče:

— Obećao si mi da više nikada zbog posla nećeš posegnuti za oružjem. Sećaš li se?

Gledajući u stranu, Irving stavi ruke na njena ramena. Pono-vo ju je pogledao tek kada je osetio da ona drhti celim telom.

Nasmešio joj se da bi je ohrabrio, ali su oboje znali da to sada nije moguće.

— Margi, ti to ne razumeš — opet je progovorio Irving. — Svet jeste velik, ali ne dovoljno, da bi i za Brajana Grendžera i za mene bilo mesta u njemu. Jedan od nas je suvišan.

— Arnolde! — vrisnula je žena, i njegov osmeh odmah zamre na usnama.

On se otrže od nje i pođe prema vratima.

— Ostani u sobi — rekao joj je i zatvorio vrata za sobom.

Prišao je, u hodniku, stepenicama, a onda je zastao i oslušnuo.

Odozdo, iz hola, čuo se žamor.

Veoma jasno je razabrao Brajanov glas, i od toga je postao još nervozniji.

Brajan je uvek voleo da se hvališe i da se pravi važan. I sada je radio isto.

Irving je iz tabakere, izvadio cigaretu, pripalio je i krenuo niz stepenice.

Ugledao je Brajana među ljudima koji su stajali za šankom.

Brajan Grendžer je bio visok jedva metar i šezdeset, imao je grubo lice i neprijatan pogled. Bio je obučen kao i većina ljudi u tom kraju, koji se bave poslovima na ranču. Oko pojasa je imao opasač sa dva revolvera, a njegov naglasak odavao je čoveka koji je odrastao u brdima.

Irving je duboko udahnuo vazduh i pomislio da bi sada mogao, sa mesta na kom se nalazi, ispaliti hitac u Brajana Grendžera, i ubiti ga.

To bi za njega bilo najbolje, najsigurnije. Sa tipovima kakav je bio Brajan Grendžer, čovek nikada nije znao na čemu je, i ako je neko hteo da ga se oslo-

bodi, mogao je samo na ovakav ili sličan način.

A onda se trgao i zastao na stepeništu.

Brajan ga je primetio.

Prijateljski mu se nasmešio i podigao ruku u znak pozdrava. Irving je nastavio da silazi i zastao je tek kod recepcije. Brajan mu je odmah prišao.

Opet je za šankom zamro žamor.

Svi su gledali prema recepciji. Neki su pozdravili Arnolda Irvinga, koji je samo nekoliko puta, otpozdravljajući klimnuo glavom.

Sve su to bili ljudi koji su znali i njega i Brajana, mada se ni sa jednim od njih nisu družili.

Irving pogleda okolo, ne bi li ugledao nekoga od Brajanovih revolveraša. Laknulo mu je kada je zaključio da u blizini nema nijednog od njih.

Znači, Brajan je u hotel došao sam.

— Zdravo, Arnolde... — pozdravio je Brajan Irvinga, ne naročito ljubazno. Nprotiv.

Pošto je sada svima osim Irvingu bio okrenut leđima, nije se trudio da zadrži ljubazan osmeh na licu, niti se smeškao prijateljski, kao malopre, kada su svi mogli da ga vide.

— Dobro je što smo se sreli — rekao je Irving, takođe hladno i uzdržano. — Treba da porazgovaramo.

— Zato sam i došao ovamo — odvrati Grendžer. Osvrnuo se na sve strane, a onda nastavio: — Ne bih voleo da razgovaramo, ovde, Arnolde. Hajdemo u kockarnicu, tamo nam niko neće smetati.

Irving odmah pođe.

Brajan ga je pustio da ide napred. Kada su stigli do vrata prostorije za kockanje, ponovo je sustigao Irvinga i otvorio mu vrata.

Irving uđe prvi, ode do stola na sredini prostorije, i zastade. Brajan se nasmeja.

Zatvorio je vrata, naslonio se na njih, prekrstio ruke i upitao:

— Hoćemo li da sednemo?

— Nema potrebe. Žuri mi se...

— U redu, onda ćemo biti kratki... Dakle, oni prekosutra polaze. Troje kola. Na dve konestoge*) ima sto sanduka sa oružjem, a u trećoj su municija i čebad. Sve do cirađe. To je možda posao decenije.

Začutao je i izazivački se zagledao u Irvinga. Ovaj je osećao kako uzbuđenje u njemu raste i nastojao je da priguši disanje, da se slučajno ne bi čulo. Jer, znao je, ništa ne može da doprinese njegovom porazu koliko nervoza koju bi pokazao pred ovim čovekom.

Brajan je sada bio njegov protivnik, i on nije smeo da zna kako se Irving oseća.

Rekao je, što je mirnije mogao:

— Biće to moj najveći posao dosad. Ljudi koji treba da...

*) kola sa arnjevima i cirađom preuzmu robu, već me čekaju.

Brajan se nasmeja.

— Dugo će te čekati... — reče.

— Sumnjam. Veoma su nestrpiljivi — hladno je odvratio Irving.

— U tom slučaju, ti nisi pravi čovek sa kojim posluju, Arnolde.

— U tom slučaju, Brajane, među nama je sve jasno.

— Slažem se s tobom.

Jedno vreme obojica su ćutali, a onda Irving reče:

— Nekada smo bili prijatelji i sada mi je na neki način žao što je sve ispalo ovako.

— Ne mora ništa da se promeni među nama, ukoliko odustaneš od ovoga posla — rekao je Brjan.

Arnold Irving je dugo gledao u svog sagovornika. Onda je odmahnuo glavom.

Samo jednom, ali vrlo energično.

— Ja sam na samom kraju, Brajane. Još samo ovaj posao može da me spase. Zato i moram da se borim. Jednostavno, nemam drugog izbora. Tako bih uradio i da ste došli svi, koliko vas ima.

Brajan Grendžer se lukavo nasmeja.

— Jednom si morao da stigneš na taj kraj — rekao je. — Uvek si kupio kajmak, a mi ostali radili smo prljave poslove. Red je da se nešto promeni.

— Ali niko pri tom nije prošao loše — odvratio je Arnold Irving.

— Ipak, ovaj posao je moj — insistirao je Grendžer. — Ja sam sve pripremio, a obezbedio sam i bandu koja može da napadne transport.

Irving je klimao glavom.

— Uvek smo pravedno delili posao, Brajane... — rekao je. — Uvek je svaki od nas radio ono što mu je bilo dodeljeno. Ja... nisam imao nameru da išta menjam, sve se dogodilo zahvaljujući tebi, Brajane. Ti si poremetio to. Zato sada jedan od nas dvojice mora da istupi iz posla.

— Zato sam i došao ovamo — odvratio je Grendžer smrkuto. Pa, da i to obavimo...

Irving pusti da mu cigareta padne iz usta, i izgazi je na podu.

— Sa mnom je ionako gotovo — reko je promuklim glasom. — Zato stvarno moram da dobijem taj posao. Ja sam čovek koji nema šta da izgubi, ni na ovaj, ni na onaj način. Zato, Brajane, moraš da pripaziš.

Brajan se nasmeja ironično.

Kada se ponovo uozbiljio, zagledao se u Irvinga. Gledali su se dugo, ćutke.

Grendžerov pogled bio je pun mržnje, a on je delovao kao čovek

vek kog ništa ne može da odvratiti od onoga što je upravo nametavao da učini.

Irvinga je nervirao sigurno i samouvereno Brajanovo držanje. U jednom trenutku mu se učinilo da će ostati bez daha, i odjednom je bio uspaničen.

Ipak, uspeo je da se savlada i povrati se.

Stah se postepeno gubio i ustupao je mesto odlučnosti da pred Brajanom ponovo bude velik i značajan.

Lagano je, u džepu, počeo da podiže ruku u kojoj je držao revolver. Od samog početka bilo je jasno da će on prvi da potegne. Samo tako je mogao da potuče Brajana Grendžera.

Ovaj se opet nasmeja.

— Arnolde — rekao je kroz ironičan smeh — možeš da se spaseš samo ako se povučeš. Izadi! Izadi, i odustani od ovog posla.

Tek što je Grendžer završio rečenicu, Irving je u džepu mundira podigao cev revolvera i opalio.

Brajan je samo to čekao.

Nijednog trena nije sumnjao u to da će Arnold hteti da ga ubije i sve vreme je bio spreman na njegov potez. Tek što je Irving savio prst oko obarača, Brajan je skočio u stranu i oba revolvera našla su se u njegovim rukama.

Metak koji mu je nekadašnji prijatelj bio namenio, nabio se u vrata, na mesto na kom je on stajao do pre jedne sekunde.

Grendžer je iz oba revolvera ispalio po hitac. Oba su pogodili protivnika, i ovaj je pao, prevrnuvši stolicu koja je stajala pored njega.

Bio je smrtno pogoden.

Nekoliko sekundi posle zaglušujućih hitaca vladala je tišina, a onda su se čuli glasovi iz hola.

Koraci su se približavali vratima, i ubrzo su se ona otvorila.

U prostoriju su ušli ljudi koji su zabezeknuto gledali čas u poginulog Irvinga, čas u Grendžera, koji je ukočeno stajao, sa revolverima u rukama, iz čijih cevi se još dimilo.

Brajan Grendžer vrati koltove u futrole i reče:

— Niko ne može od mene da očekuje da dozvolim da me neko ubije. Bila je to samoodbrana.

Barmen je samo progutao pljuvačku i promucao:

— Moramo, ipak, da pozovemo šerifa...

— U redu, neka šerif dođe — odgovorio je Brajan samouvereno. — Irving je prvi pucao u mene. Ima kolt u džepu... Mora se priznati da sam imao sreće.

Dvojica odmah priđuše poginulom i čučnuše pored njega. Ponovo se podižući, jedan od njih reče:

— Zaista ima oružje u džepu. Pucao je kroz mundir!

Uto je šerif i stigao.

Probio se kroz masu radoznalaca i prišao Brajanu Grendžeru. Mrko ga je pogledao, i ovaj je odmah rekao:

— Tvrdio je da sam mu pokvario neke poslove, šerife, da sam ja kriv što je finansijski propao. On me je prinudio na ovu borbu. Morao sam da se branim.

Šerif priđe Irvingu. Svi se umiriše. Opet je vladala savršena tišina.

Brajan je čekao da čuje šta će šerif da kaže. Nije se uzbuđivao, jer je znao da ga niko ne može okriviti za Irvingovu smrt. Sve je bilo jasno.

Uto se na vratima pojavi Margi Irving.

Lice joj je bilo izobličeno od bola. Najpre je ugledala Brajana, i to joj je bilo dovoljno da zna kako se završila borba između njega i njenog muža.

Odjednom je nestalo spokojsva koje je Brajana preplavilo

onog trenutka kada se oslobodio čoveka koji mu je bio konkurent u velikom poslu. Margin pogled ga je izbacio iz koloseka tako da je počeo brže da diše.

Šerif je video i nju, i Brajanov izraz lica, pa je rekao:

— U redu je, Grendžere, možete ići.

Odjednom se Brajanu žurilo. Sa zahvalnošću je pozdravio šerifa, i pošao, pognute glave, da ne mora da se suoči ni sa čijim pogledom.

Znao je šta ljudi misle. Samoodbrana ili ne, ovo je ipak ubistvo.

Pre nego što je uspeo da se probije kroz masu, čuo je glas Margi Irving:

— Grendžere, od ovoga trenutka nećete imati mira od mene! Ni ovde, ni bilo gde kuda budete otišli!

Brajan je osećao kako svi gledaju u njega. Zaustio je da kaže nešto, ali nije znao šta bi to moglo da bude, pa je odustao.

Okrenuo se i izjurio iz hotela.

Dejvid Balmer je bio mlad čovek; nije imao ni punih trideset godina, i niko ne bi rekao da može da bude i te kako čvrst i ozbiljan kada se radi o poslu.

Zato i nije bilo čudno što je izbor pukovnika Harlija Vajnmejker-a pao na njega.

Pukovnik je stajao pored mape, ruku skrštenih preko grudi, dok je narednik Lekroj s odobravanjem gledao u njega i smeškao se.

— Da je bilo ko drugi u pitanju — rekao je pukovnik Vajnmejker — sumnjao bih da na takav način može da se zaradi hiljadu dolara. Međutim kada ti kažeš, Dejvide, onda znam da to nisu prazne priče. Ako prihvatiš taj posao, oni momci, tamo gore u

utvrdenju, ponovo će imati prilike da Indijancima preseku prilaz naseljima na Arkanzasu. Moći će, opet, da brane naselja uz reku. Dakle, nije u pitanju samo vojska, odnosno životi jednog broja vojnika, nego i bezbednost i budućnost nekoliko stotina naseljeničkih porodica. Znam da stvar vredi više od hiljadu dolara. Međutim, Kongres smatra da ga armija ionako skupo staje. Ne smem ni da zamislim kako bi vojne vlasti, a i kongresmeni, reagovali kada bih zatražio hiljadu dolara za posao vođenja transporta...

Balmer je stajao pred mapom i dugo je posmatrao liniju koju je u nju ucrtao pukovnik Vajnmejker. Povlačivši kažiprst duž linije, rekao je:

— To je, u stvari, sasvim lukkasto, pukovniče... Da bih karavan od troje kola odveo gore, na reku, nije mi potrebna plata od hiljadu dolara. Verujte mi da bi mi više odgovaralo kada bih mogao da dobijem veći broj pouzdanih ljudi.

Narednik Lekroj se nasmejavao kao da je Dejvid Balmer izvalio veliku glupost.

Ali, pukovnik je s odobravanjem klimao glavom i vrlo ozbiljnim glasom rekao:

— Drago mi je što razmišljaš na ovakav način, Dejvide. Ja, međutim, nemam hiljadu dolara, niti ti mogu obezbediti veći broj vojnika, bar ne onoliko koliko bi ih bilo neophodno za taj posao. Zato i ne šanjam vojsku, nego nekolicinu iskusnih zapadnjaka, koji dobro poznaju teritoriju kroz koju transport prolazi. Mali je broj ljudi u koje ja imam poverenja i za koje sam uveren da će se snaći, i da dobro barataju oružjem. A ti si jedan od njih. Ostali su mi trenutno nedostupni.

Balmer okrenu glavu od mape.

— U redu — reče — odvešću kola do reke Arkanzas.

Narednik Lekroj ponovo napuni čaše viskijem, i pukovnik i Balmer nazdraviše, armiji, momcima na teritoriji gornjeg toka Arkanzasa i miljama koje su bile pred Balmerom.

Posle toga je vajnmejker održao malo predavanje.

— Za svaka kola imaš na raspolaganju po dvojicu vozara. Još danas možeš da porazgovaraš sa njima. Ukoliko ti se neko ne svidi, ili ti iz bilo kog razloga ne odgovara, možeš ga zameniti, ako nađeš boljeg. Kod firme Larson i Bejker sve je utovareno i, pod najstrožom kontrolom, spremno za polazak. Ljudi su se tamo ulogorili u jednom zatvorenom skladištu. Tamo ćeš otići sutra, rano ujutro. Prvih pedesetak milja neće ti predstavljati neki problem. Izbegavaj prometne puteve. Moraš računati na bande, pogotovo u planinskim predelima. Osim toga, znaš da Indijanci posebno vole vinčesterke. Pazi se i njih, ali i sa belcima izbegavaj kontakte. Imaćeš pratnju transporta počev od samog Fort Gipsona — završio je pukovnik svoje predavanje.

Balmer je salutirao.

Pukovnik dodade:

— Narednik Lekroj će sutra ujutro već biti u skladištu. On neće odjahati sa ostalima, pridružiće vam se kasnije, da ne bi svojom uniformom već od samog Melkrosa privlačio pažnju onih koje se taj posao ne tiče.

Balmer je, zadovoljan, klimnuo glavom, i uzeo svoj šešir. Sačekao je da mu pukovnik pruži ruku. Prihvativši je, on reče:

— Rado se sećam naših zajedničkih dana u građanskom ratu, iako ne mogu da poreknem da sam srećan što su oni ipak ostali iza nas.

— Ni ja nikada nisam zaboravio Peti konjički puk — odgovorio je pukovnik.

XXX

Balmer uzjaha, i potera konja. Korakom je napustio armijski kamp, a kada je već bio van palisada, poterao je konja u galop.

Sat kasnije, kada je sunce počelo da zalazi, stigao je u grad. Skladište firme Larson i Bejker nalazilo se na drugom kraju grada. Pratio je putokaz.

Javio se i kancelariju, gde ga je primio lično Larsen, suvlasnik firme.

Odmah su izašli na dvorište. Larsen je Balmeru pokazao koja kola idu u transport, i konje koji će ih vući.

Posle toga ga je poveo u baraku u kojoj su bili ljudi koji će biti u pratnji transporta.

— Momci — rekao je kada je otvorio vrata barake — ovo će vam biti šef. Polazite sutra ujutro.

Balmer je osmotrio ljude s kojima će ići na težak put. Na prvi pogled je konstatovao da ekipa nije mogla da bude sastavljena bolje.

Jedan je izgledao grublji nego drugi, i svi su ličili na tipove koji su spremni na sve.

Ako transport sa oružjem i municijom treba pouzdano da stigne na određeno mesto, to će biti izvodljivo samo sa ovakvim ljudima.

Pri tom je Balmer postao svestan da će imati teškoća da komanduje grupom takvih ljudi.

Šestorica, koji su se kartali na podu, mrko su pogledali dvojicu koji su ih prekinuli u kartanju. Larson ih je predstavio Balmeru.

Bili su tu Glen Froster i Red Džening, koji će voziti prva kola. Navodno, imaju veliko iskustvo,

i pouzdani su. Bili su prilično mladi — Balmer je procenio da su obojica mlađi od njega. Dok je Glen Froster rastom bio nizak, ali veoma razvijenih mišića, Red Džening je bio suvonjav i visok.

Patrik Disejn je bio tipičan kockar, i Balmer se pitao ko je tog čoveka naterao da prihvati ovakav posao. Možda je bežao od nekoga, za razliku od Korina Gilmora, koji će zajedno sa njim biti na drugim kolima, a koji je izgledao kao da je u potrazi za nekim.

Frenk Meloun je bio stariji čovek i izgledao je sasvim obično. Sigurno je dobro poznavao kraj u koji su išli, a i ljude koji tamo žive.

Na Balmera je delovao neka-ko detinjasto, uprkos svojim podmaklim godinama, i Balmer se nadao da će se pokazati da je to zabluda.

Tada je Larson pokazao na šestog čoveka:

— Ovo je Krejg, i trenutno samo to znam o njemu. Samo ime... — rekao je.

Krejg je bio veoma krupan čovek. Pogledao je u Balmera i rekao mu:

— Posebno sam kivan na crvenokošce. Podaviću ih golim rukama, ako naletimo na njih!

Balmer pomisli da će sa ovim divom skromne inteligencije imati najmanje problema. Pogledao ih je sve redom, a onda se i sam predstavio:

— Zovem se Dejvid Balmer... i, kao što ste čuli, biću vam šef narednih dana.

Niko se nije pomerio. Svi su gledali u Balmera, procenjujući ga.

Onda se nasmešio kockar, i rekao:

— Čuo sam o vama, Balmere. Balmerov pogled se vrati na Disejna. Pokušavao je da se seti da li ga je, i gde, ranije video. Di-

sejn kao da je pogodio na šta Balmer misli, pa je rekao:

— Nas dvojica se ne znamo i do sada se još nismo sreli. Nemojte uzalud da naprežete svoje vijuge.

Dvojica se na tu primedbu nasmejaše, a posle njih se sa odobravanjem nasmeja i krupni Krejg, a da nije ni shvatio o čemu se radi i u čemu je vic. To su primetili i Balmer i ostali, pa su se neki sada nasmejali Krejgu.

Ovaj približi ruku dršci svog revolvera, divlje pogleda uokolo, pa pita:

— Da se to neko ne smeje možda na moj račun?!

— Oladi, Krejg — reče mu stari Meloun umirujućim glasom. — Ko bi se usudio da se smeje na tvoj račun?

Za kratko vreme, Balmer je dobio prilično jasnu predstavu o tim ljudima, pa je odmah i odlučio da kockara i glupog ali agresivnog Krejga zameni drugom dvojicom. Još večeras će otići u grad, da ih potraži.

Međutim, već u sledećem trenu, njemu bi jasno da će teško naći ljude do jutra, i to za tako opasan i neizvestan poduhvat. I ovoga puta kockar kao da je pogodio o čemu Balmer razmišlja, pa mu je rekao:

— Svi smo sa armijom potpisali ugovor, koji ne može da se raskine tek tako.

Balmer ga pogleda dobro. Čovek je bez sumnje bio veoma inteligentan, ali i lukav i namazan svim mastima. Kako to da sada nema oružje kod sebe, za razliku od ostalih, upitao se Balmer gledajući ga.

— Nabavite kolt, Disejne. Bez njega ne možete da krenete na put — rekao je.

Kockar se nasmeja ironično. Zatim otvori peševe svog iznošenog mundira, i pred Balmerovim očima ukazaše se dva sjajna kolta.

Nisu bili oko pojasa, kao kod drugih, nego o ramenom opasaču.

— U redu... — reče Balmer. — Onda, sutra ujutro polazimo. Grad ćemo napustiti pre nego što sunce izađe. Pre toga sva bu-rad na kolima treba da se napune vodom. Ko će preuzeti tu obavezu?

— Krejg — reče kockar brzo.

— Važi — javi se Krejg.

— Disejne, vi ćete mu pomoći, kako bi Krejg na vreme uradio taj posao — obratio se Balmer kockaru. Potom se okrenuo prema Larksenu, koji je sve vreme stajao pored njega: — Idemo, želeo bih da pregledam papire.

Balmer se okrenuo i pošao prema vratima. Osvrnuo se kada je čuo Disejnov glas.

— Hej, Balmere — pozvao ga je kockar. — Ja nikada u svom životu nisam teglio vodu!

Sada su svi gledali u Balmera.

Okrenuvši se prema ljudima, on reče:

— Ovo je bila naredba, Disejne, prva koju sam izdao kao šef ekipe čiji ste i vi član. Izdaću još mnogo naređenja, dok ne okončamo posao. Gore, u divljini, možda će životi svih nas zavisići od toga da li ćete i koliko brzo uraditi ono što vam ja budem naređivao. A sutra ujutro, sam ću nadgledati kako ćete uraditi ono što sam vam udelio kao zadatak.

Posle tih reči Balmer je brzo izašao iz brvnare, da kockar ne bi imao prilike da mu nešto kaže.

Larson je uzbuđeno koračao iza njega. Kada su stigli u kancelariju, suvlasnik skladišta i prevoznike firme obrisao je znoj sa čela i rekao:

— Pukovnik je za šefa grupe želeo čoveka koji će sa ovim ljudima moći da izađe na kraj. Neće vam biti lako. Možda je trebalo da ih odmah naterate da bu-

rad napune vodom, da biste od samog početka pokazali svoj autoritet.

Balmer ništa nije rekao na to.

Nervirao se što je prevideo da kockar ipak ima oružje i što je pred svima ispao smešan, što je podmukli Disejn zbog toga mogao da pokaže svoju nadmoćnost.

*

Brajan Grendžer je nervozno sipao viski u čašu, i odmah ga popio.

Sidni Maršal, advokat, netremice je gledao u njega i nimalo se nije uzbuđivao.

— Ne vidim zašto gubiš glavu zbog te žene — rekao je. — Ne može nam ništa. Nemoj da se sekiraš, ona nam ne može pokvariti posao.

— Nemoj da me ubeđuješ, kad i sam ne misliš tako! — obrecnuo se Grendžer na advokata.

— Čekaj, Brajane... Znaš i sam da Arnold njoj nikada nije govorio o našim zajedničkim poslovima. Ona nema pojma ni o čemu, kažem ti. Pa i da ima, u šta nimalo ne verujem, ne bi se usudila da nam se ispreči na putu.

— Ali ona hoće da se sveti! A kada žena razmišlja o osveti, ona ni o čemu drugom ne razmišlja.

— U tom slučaju, koliko god da nas je žao nje, moraćemo da je...

Grendžer prekide Sidneja Maršala:

— Ti si lud!

— Zašto bih bio lud? Valjda nam je ovaj posao dovoljno važan da bismo uklonili sve prepreke na putu njegovog ostvarenja. Ti misli šta hoćeš, ali ja sigurno neću dozvoliti da zbog jedne žene propadne ovako lepa

prilika da dodemo do veće sume novca. Zar se nismo dogovorili da uklonimo samog Arnolda Irvinga, zato što je hteo da nam pokvari posao?

— S tom razlikom što je sam kriv za svoju smrt — odvratio je Grendžer. — Prvi je potegao na mene!

— Da nije, ti bi ga ionako ubio. A on nam je bio prijatelj. Ako smo mogli njega da žrtvujemo, ne vidim zašto ne bismo mogli nju, kada nam nikada nije predstavljala bogzna šta.

— Ali ti se nisi suočio sa njom, kao ja. Naježim se kada se setim njenog ledenog, pretećeg pogleda, pošto je videla da joj je muž mrtav.

— Slušaj, Brajane. Dugo te poznajem i ne bih nikada rekao da si kukavica, da se ičega plašiš...

— U redu, neka bude kako ti kažeš, ali nemoj da išta preduzimamo pre nego što nam zapreti ili počne da nam kvari posao. I tada ćemo imati vremena da intervenišemo.

— A ako joj padne na pamet da ode u vojni kamp, budi siguran da će nas vojska još noćas potražiti. Čak i ako nas ostave na miru, transport će obezbediti tako da mu se niko neće moći približiti, i onda je gotovo sa našim planom, koji u tom slučaju neće moći da se ostvari.

— Ne boj se, to ona neće uraditi. Zatvorila se u svoju sobu i uopšte je ne napušta. Uostalom, Keni Retborn je u hotelu, i da se dogada nešto sumnjivo, već bi nas obavestio. Mrak je, i ako do sada nije izlazila iz hotela, neće ni do jutra.

— Možda bi trebalo da se pozabaviš onim Blamerom, Brajane — rekao je advokat. — Da ga vidiš, i proceniš koliko će za nas biti teško da dodemo do oružja i municije iz transporta koji će on voditi.

— Ko priča takve gluposti? — namrgodeno je upitao Grendžer.

— Sa nama u grupi je čovek čiji je brat u tom okršaju izgubio život. Još pre nedelju dana, se-
deo je preko, za kockarskim stolom. Zove se Patrik Disejn.

Grendžer i Maršal se pogledaše. Obojica su bili zadovoljni onim što su čuli.

— Znači, u grupi koja prati transport sada imamo dvojicu? — konstatovao je Grendžer.

— Pa... — dvoumio se Džening. — ... sve mi se čini da taj čovek kuva sopstvenu kašu...

Sada se obojica Dženingovih sagovornika uozbiljiše. Advokat reče:

— Pokušaj da saznaš da li je tako kao što ti se čini. Ako otkriješ njegove karte tek na putu, pobrini se da Brajan to sazna.

Brajan Grendžer ode do prozora. Zamišljen, zagleda se u hotel, preko puta.

— Stvar za nas sigurno neće biti laka — odvratio je — ali ni toliko teška da ne bismo mogli da je izvedemo. Čuo si od Reda Dženinga da su ljudi iz ekipe ismejali Dejvida Blamera kod Larsona i Bejkera. Takav čovek ne vredi mnogo. Bila je dobra ideja da Dženinga zaposlimo tamo. Ostavljajte nam poruke, gde god da ode. Zato možemo mirne savesti pustiti da transport stigne do Arkanzasa. Stupićemo u dejstvo pred samim ciljem. Do tamo, samo ćemo ga pratiti i nadgledati, da ga se neko drugi ne bi dočepao. Mislim da će tako biti najbolje.

Iznenada, neko pokuca na vrata.

U advokatovu kancelariju ušao je Red Džening.

Grendžer i Maršal se zabezeknuše.

— Ti si poludeo, Rede! — besno je viknuo Maršal. — Kako si se usudio da dođeš ovamo? ! Zar

hoćeš da nam nešto krene kako ne treba? !

Džening se nasmejao.

— Mrak je. Niko me nije video — rekao je bezbrižno.

— Šta hoćeć? Zašto si došao? — upitao ga je Grendžer smrknuto. — Grant je pre jednog sata bio kod tebe! Zar se u međuvremenu dogodilo nešto novo?

— Jedan iz naše grupe zna Balmera, iz Kanzasa... — odgovorio je Red Džening.

— Pa? !

— Navodno, Balmer je velika zverka i tvrd orah. Pre nekoliko godina bio je šerif u Vegdornu, u Kanzasu. Sam, bez ičije pomoći sredio je šestočlanu bandu. U revolveraškom okršaju, usred grada, uspeo je da ih pobedi. Jasno?

— Jeste...

— Dovraga! — ljutio se Maršal. — Samo nam je to falilo! Šta misliš, Brajane, da li odmah da pritegnemo tog tipa i ispitamo ga?

— Ne dolazi u obzir — odgovorio je Brajan Grendžer. — Sada u Melkrosu ne smemo ništa da preduzimamo. Mislim, ne bi valjalo da se oko svega diže prašina već ovde, u gradu. — Rede, da li je taj čovek do sada rekao nešto o tome zašto je došao u ovaj kraj i zašto je prihvatio taj posao? Ko zna, možda je došao samo zbog onog Balmera. Ipak, ubio mu je brata...

— Siguran sam — rekao je Red Džening — da Disejn o njemu nije imao pojma do pre dva sata, odnosno, da nije znao da je Balmer određen za šefa grupe koja će pratiti transport. To je saznao tek kada ga je video.

U redu. Idi sada natrag, i dobro otvori oči — rekao je Maršal Dženingu, i ovaj odmah izađe.

Uto Brajan Grendžer uze svoj opasač i počeo da ga namešta.

— Kuda ideš? — upitao ga je Sidni Maršal. — Zar već sada ideš kod momaka? Rano je, imaš vremena.

Grendžer odmahnu glavom.

— Poslušaću tvoj savet i malo ću da se razgledam za Balmerom — odgovorio je. — Hoću da ga vidim izbliza. Ako je pošao u grad, naći ću ga. Ovde svi brzo primete stranca. .

— Samo pazi, nemoj da bude pucnjave! — opomenuo ga je Sidni Maršal. — Pucaj u njega samo ako situacija bude ista kao sa Arnoldom. Jer ako dospeš u zatvor, ko će te izvući.

— Ne brini, snaći ću se i sam — nasmejao se Grendžer samouvereno.

— Mogao bi da posetiš gospođu Irving, Brajane. Ne zaboravi da ste ti i njen muž bili prijatelji.

— U pravu si. Trebalo je još sinoć da je posetim i izjavim saučešće. A mogao bih štošta i da čujem od nje.

— Ne zaboravi da za tri sata krećemo, i zato se nemoj zadržavati! — još jednom je Maršal opomenuo Grendžera.

— A da li je Grant već krenuo sa opremom? — pitao je Brajan.

— Mislim da će Balmer poći iz grada još pre nego što svane. Odmah ćemo krenuti njegovim tragom i više ga nećemo ispuštati iz vida sve dok transport ne stigne na gornji tok Arkanzasa.

— Grant je pre pola sata krenuo sa tri tovarna konja. Izdao sam mu neophodna naređenja i upustva u vezi sa ekipom.

Pre nego što je izašao, Brajan se nasmejao i rekao:

— Zamisli, sto sanduka oružja! Kada obavimo taj posao, imaćemo toliko novca da više nikada nećemo morati da radimo. Indijanski agent nam je obećao da će nam platiti čistim zlatom.

— Nije nam prvi put da učestvujemo u tako dobro plaćenom

poslu, s tom razlikom što je lavovski deo Arnold uzimao sebi, a mi smo dobijali mrvice; sada neće biti tako.

— Da... kada pomislim da je to silno blago izgubio za kockarskim stolom, smuči mi se.

Odjednom se Maršalov izraz lica promenio, i on se zagledao u Brajana Grendžera.

— Da nisi slučajno pomislio na to da bi ti mogao ovoga puta da preuzmeš njegovu ulogu? — upitao je.

Brajan se nasmejao.

— Pa... mora se priznati da sam do sada dobijao zaista mrvice...

— Biće sve pravedno i jednako podeljeno — naglasio je Sidni Maršal.

— Slažem se s tobom. Već vidim da ćemo ti i ja biti dobri oratori — nasmejao se Brajan opet.

Maršal uzdahnu s olakšanjem.

— Idi sada i potraži Balmera. Ali, zapamti, ne smeš pucati u njega! Osim u samoodbrani. On mora sutra ujutro da krene na put, indijanski agent čeka oružje i municiju. Ne bi valjalo da se transport negde zaglavi.

— Čekaj, Sidni... Zašto bih ja štedeo tog tipa, ako nam kvari račune? — upitao je Brajan. — Kad njega ne bi bilo, pukovnik Vajnmejker bi za vođu transporta postavio Reda Dženinga. U tom slučaju bismo bez ikakvog truda i teškoća došli do onih sto sanduka sa vinčesterkama.

— Siguran si?

— Pa, ne znam...

*

U tim večernjim satima na glavnoj ulici Melkrosa nije više bilo mnogo ljudi. Tu i tamo neko bi prošao, ali su zato saluni i barovi bili puni.

Napolju je bilo toplo, i sva vrata i prozori lokala bili su otvoreni.

Iz jednog saluna čula se glasna muzika violine, koja je pratila duboki ženski glas. Brajan Grendžer pošao je prema hotelu, u čijem je salunu Margi Irving još pre dve večeri zabavljala goste svojom pesmom u tim večernjim satima.

Sada je tamo bilo tiho, ništa se nije čulo.

Još sa ulice se videlo da za šankom u hotelskom predvorju nema mnogo ljudi.

Kada je Brajan stigao pred vrata hotela, na njima se, izlazeći, pojavio Keni Retborn, čovek koji je bio zadužen da prati događaje i da o tome obaveštava Brajana i Maršala.

Odmah je rekao:

— Margi Irving je nestala!

— Šta kažeš? ! — zaprepašćen, upita Brajan Grendžer.

— Mogao bih da se opkladim da je otišla u vojni kamp. Kuda bi drugde mogla da ode?

— Dodavola! Otkada je nema? !

— Niko ništa ne zna o njoj — odgovorio je Retborn. — Niko je nije video kada je odlazila. Ja sam bio gore, u njenoj sobi. Vrata su bila otvorena, a izgleda da nije ponela sa sobom mnogo stvari...

— Kako ti je moglo promaći to? ! Zašto smo te poslali u hotel? !

— Sve vreme sam držao na oku stepenište, stojeći pored šanka. Ni meni nije jasno kako je mogla da napusti hotel a da je ja ne vidim. A morala je da siđe sa sprata, drugog načina nema da se izađe iz hotela.

— Tako je to kada ja ne uzmem stvar u svoje ruke! — gundao je Brajan. — Čovek ni u ko- ga ne može da se pouzda.

— Znaš li da je šef transporta

u hotelu? Eno ga, stoji pored šanka — iznenada je rekao Retborn.

— Ko? ! Dejvid Balmer?

— Da, on. Ne bih rekao da je opasan, bar sudeći po njegovom izgledu.

— Idem ja malo da ga vidim — rekao je Brajan — a ti idi kod Sidnija. Dogovorite se. Svi naši ljudi koji su trenutno u gradu, treba da ga napuste. Neka Sidni pošalje jednog u vojni kamp. Moramo tačno da znamo da li je Margi tamo ili nije.

Retborn htede da krene, kad ga Brajan uhvati za ruku i zaustavi.

— Osedlaj mog konja, Keni. Možda ću uskoro morati Melkros da napustim mnogo brže nego vi ostali — rekao je.

Retborn se nasmeja.

— U redu, Brajane. Tvoj konj će te, osedlan, čekati u dvorištu. Samo, znaj da tog Grendžera nećeš lako izbaciti iz takta. Čovek deluje staloženo i izgleda da dobro zna šta radi. Sedi za stolom, sam, i pijucka svoje pivo kao neko ko je obavio veliki posao i sada ne zna šta da radi. A, zapravo je obrnuto...

Posle tih reči, Retborn se udaljio.

Brajan namesti opasač i polako uđe u hotel.

Svi pristuni okrenuli su se da vide ko je to ušao, samo je Dejvid Balmer ostao nezainteresovan i nije ga zanimalo ko je stigao.

Gosti su gledali naizmenično u Grendžera, čas u stranca, i svi- ma kao da je odjednom bilo jasno da je Brajan došao zbog tog čoveka.

To se videlo po njegovom držanju i po načinu na koji je gledao u Balmera.

Grendžer pride strančevom stolu, s rukama blizu revolvera. Setio se da je u ovom istom hote-

lu uklonio Arnolda Irvinga, iako je ovaj iz potaje hteo da puca u njega i time bio u prednosti. Ta pomisao ulivala je samopouzdanje Brajanu Grendžeru.

Voda tajanstvenog armijskog karavana nije imao sada prilike da ostvari ikakvu prednost, tim pre što je sedeo za stolom koji mu je onemogućavao da išta uradi brzo.

U jednom trenutku, Brajan se setio Maršalovog upozorenja da kupci čekaju robu. Kada bi se Balmeru sada dogodilo nešto, transport ne bi mogao da krene na vreme i posao bi možda propao.

Ali, i vojska na gornjem toku Arkanzasa čekala je to oružje, i možda je tu bila šansa Reda Dženinga.

Zastavši nedaleko od Balmerovog stola, brajan je rekao izazivački:

— Vazduh je ovde loš, verovatno zato što ima previše stranaca...

Balmer nije podigao glavu i nije reagovao na te Grendžerove reči.

Brajan brzo pogleda po prostoriji i otkri samo još jednog stranca.

Za šankom je stajao jedan propovednik. Visok, tamnokosi čovek plavih očiju.

Smeškao se strpljivo i dobroćudno. Zatim je staloženim glasom rekao:

— U ovoj zemlji svako je nekad bio stranac, gospodine.

Brajan se nasmejao ironično, i odvratio:

— Vi ne bi trebalo da kažete »gospodine« nego »sinko«. To bi vam više priličilo.

— Nisam bio siguran da li vam odgovaralo da sam vam se obratio sa »sinko« — odgovorio je propovednik još staloženije.

— Odgovaralo bi mi — rekao je Brajan. — Ponovite to, oče.

Nazovite me onako kako obično nazivate ljude. Hajdete, šta čekate?!

— Ostavite čoveka na miru — iznenada se javio Dejvid Balmer.

Brajan se odmah okrenuo prema njemu. Razvukao je usta još više.

— Mi ovde ne trpimo strance — rekao je. — Naročito kada se mašaju u naše razgovore.

— Nemojte, ljudi, da se svađate... — čuo se propovednikov glas.

— Umukni pope! — obrecnuo se Brajan Grendžer na propovednika, ne skidajući pogled sa Balmera. — Tebe niko ništa nije pitao, a i ti si ovde stranac, i nije poželjno da se mešaš u naše stvari!

— Barmen! — pozvao je Brajan momka koji je poslovaio nešto oko police sa flašama. — Donesite mi još jedno pivo!

— Ne može! — umešao se Brajan. — Ako hoćete još da pijete, učinite to negde drugde.

Sada je Balmer udostojio pričljivog Grendžera jednog pogleda, rekavši:

— Vi tražite kavgu, kao što mogu da primetim. Ako hoćete neprilike, možete ih imati, bar što se mene tiče.

Brajan Grendžer nije mogao da vidi Balmerove ruke pod pločom stola i zato nije mogao znati da li su one u blizini revolvera ili nisu. Ipak, bio je siguran da taj stranac ne može ništa da uradi, upravo zbog stola, koji mu je smetao.

— Gubite se odavde! — viknuo je na Balmera. — Nestanite, pre nego što preduzmem nešto!

— Barmen, molim vas pivo! — hladno je ponovio Balmer.

Barmen je bio u nedoumici. Video je kako se gosti sklanjaju od šanka. Svi su se povukli, neki

prema vratima, neki prema stepeništu, samo je propovednik ostao da stoji za šankom.

Onda su se svi zagledali u barmena, koji je drhtavim rukama počeo da puni kriglu pivom.

Balmer i Grendžer nisu skidali oka jedan sa drugoga.

Krigla se našla pred Balmerom i barmen se brzo povukao sa linije vatre.

*

Brajanov pokret bio je brz kao munja. Njegov kolt grmnu, i krigla pred Balmerom razbi se u stotine komadića. On teatralno oduva dim sa cevi kolta, i reče:

— A sada se gubi, stranče, jer sledeći metak dobićeš u čelo!

U tom trenutku, Balmer se zagleda u jednu tačku iza Grendžerovih leđa. Grendžer se nije uzbudivao zbog toga, niti je razgovarao. Znao je on te trikove. Neće taj stranac uspeti da mu odvuče pažnju sa sebe!

Ali, već u sledećem trenu se naježio; čuo je ženski glas iza sebe:

— Grendžere, neko od vaših ljudi preturao je po mojoj sobi!

Zaboravivši stranca, Grendžer se okrenu prema Margi Irving, koja je stajala na stepeništu, sasvim dole. U ruci je držala deringer, čija je cev bila upravljena u njegove grudi. On opsova u sebi i prokle svoju neopreznost i nebudnost. U isto vreme, on samome sebi obeća da će ga Keni Retborn zapamtiti što je rekao da je žena napustila hotel.

Propovednik odmače korak od šanka.

— Gospodo, smirite se — rekao je blagim glasom.

— Stojte, velečasni! Nemojte mi se približavati! — viknula je Margi. — Ta stvar se ne tiče nikoga osim Grendžera i mene!

Pop je ipak nastavio da ide prema stepeništu.

— Ali ta stvar ipak nije za žene — rekao je, zastavši.

— On je ubio moga muža!

Propovednik pride gospodi Irving, i ispruži ruku prema njoj.

— Dajte mi to oružje. Time što biste pucali ne biste promenili ništa na ovom svetu.

Ona ustuknu korak.

— Ja sam jako lepo živela sa svojim mužem. On je kriv što ga sada više nema! — pokazala je glavom na Grendžera..

Njen kažiprst počeo je da se savija oko obarača. Svima je bilo jasno da će sada da puca u Brajana Grendžera.

Uto se Dejvid Balmer brzo podiže od stola i pođe prema šanku. Kada je prošao pored Grendžera, video je da ovaj približava ruku koltu, u nameri da puca u ženu, i ne usuđujući se da okrene glavu od nje.

Kada je Balmer već bio iza njegovih leđa, neočekivano i snažno ga je udario u potiljak, i Grendžer pade kao pokošen. U istom deliću sekunde začu se eksplozija i metak prozuja u visini na kojoj je do malopre bila Grendžerova glava.

Istovremeno, propovednik je istrkao deringer iz Margine ruke, jer je ona htela još jednom da puca. Najpre je nišaniła na Grendžera, ali kada je videla da se pop ustremio na nju, okrenula je cev prema njemu.

Kad je već deringer bio u njegovoj ruci, propovednik prebaci ruku preko Marginog ramena i povede je dole, u hol. Pri tom joj je nešto tiho govorio.

Neki su izjurili iz hotela a da nisu ni pogledali Grendžera, koji je, omamljen, ležao na podu.

Sada Balmer pride popu i Margi. Pop mu pruži deringer, rekavši:

— Reagovali ste na pravi način, gospodine. Molim vas, predajte ovo oružje šerifu, jer meni ne znači ništa.

Balmer je mrko odmerio propovednika, uzeo od njega deringer, i pružio ga, preko šanka, barmenu.

Uto je Grendžer došao k sebi. Skočio je i pogledao oko sebe. Čim je vido Balmera, ustremio se na njega.

Iako mu je bio okrenut leđima, Balmer je Grendžera video u ogledalu iza šanka. Pre nego što se okrenuo, čuo je propovednikov uzvik upozorenja.

Ipak, ljutiti Grendžer je dokazao Balmera; od udarca, ovaj je leđima pao na šank. Potom je pao, ali se istog trenutka i podigao.

Kako je Grendžer krenuo na njega, tako ga je Balmer dočekao — obema pesnicama ga je snažno udario u bradu, i odbacio ga na vrata. U istom trenutku, tamo se pojavio šerif i sprečio je da Grendžer padne. Videvši da je onesvešćen, šerif ga polako spusti na pod.

— Šta se događa ovde?! — upitao je, ljutito gledajući u barmena. — Slušaj, Silberte, dogodilo se u tvom lokalu još jedna gužva, narediću da ti se oduzme dozvola za rad!

Barmen je zbunjeno gledao u mladog šerifa, a propovednik je i dalje bio miran.

— Šerife — obratio se čuvaru zakona — ovaj čovek je ušao, i odmah je izbila svađa. Možda bi trebalo da ga zatvorite noćas.

Ljudi su potvrdno klimali glavama, gledajući u Brajana Grendžera. Sada je i Silbert progovorio, videvši da ima podršku prisutnih:

— U Grendžera je ušao sam đavo! — rekao je. — Tačno je da

je Grendžer hteo kavgu sa ovim gospodinom.

Pružio je preko šanka deringer, i rekao šerifu:

— A onda je naišla gospođa Irving...

Šerif pogleda u mali revolver, zatim u ženu.

— Margi, niste valjda...

Još uvek držeći ruku preko Marginih ramena, propovednik brzo reče:

— Srediću ja sa gospodom, šerife. Ne brinite. Biće sve u redu.

Međutim, šerif nije hteo da o redu u svom gradu pregovara sa jednim strancem. Obratio se Margi Irving:

— Trebalo bi da vas zatvorim, gospođo Irving. Ukoliko mi obećate da ćete napustiti grad, neću to uraditi.

— U redu, šerife, napustiću Melkros — odvratila je Margi bezbojnim glasom i ravnodušno. — Otići ću još noćas.

Mladi šerif još jednom mrko pogleda barmena, a onda pozva dvojicu ljudi, da mu pomognu da iznesu Grendžera.

— Margi se istrže iz propovednikovog zagrljaja i pride Balmeru.

— Vi ste Dejvid Balmer, zar ne? — upita ga.

— Da, ja sam taj — iznenadio se Balmer.

— Povedite me sa sobom, molim vas! Htela bih gore, na Arkanzas!

Sada se Balmer još više zbunio

— Gospodo... vi ste u zabludi. Ja sutra ujutro putujem za Kanzas.

Margi ga je odmerila prodornim i značajnim pogledom, kao da je htela da mu kaže da ne govori istinu.

— Zaista ne idem u onom pravcu! — ponovio je. — Idem u Kanzas!

Posle tih reči brzo je izašao iz hotela.

Uto propovednik pride gospođi Irving

— Ja sam na putu za gornji tok Arkanazasa, gospodo — reče. — Poznajem put, već sam bio tamo. Moram vam reći da to nije za vas, gospodo. Shvatam vaše očajanje, kao i želju da odete daleko odavde. Međutim, tamo ne bi trebalo da idete. Nije to za žene.

Margi ga pogleda molećivo.

— Ipak, povedite me sa sobom, oče...

Propovednik je razmišljao samo trenutak, a onda je uzdahnuo i rekao:

— Pa, ako već insistirate...

*

Dejvid Balmer je ušao u brvnaru i zastao pored niza kreveta. Nije se još bilo sasvim razdani-
lo, ali mogao je da vidi i raspozna pojedine ljude.

Napolju, Krejg je poslovaio oko buradi, sam.

Balmer pride kockarevom krevetu i podiže pokrivač. Na to se kockar probudi. Čim je otvorio oči, ugledao je sjajnu revolversku cev.

— Čemu tolika žurba, Balmer? — upitao je. — Za pola sata će sve biti spremno, i poći ćemo. Krejg će i sam izaći na kraj s onim buradima.

— Ustanite! — hladno je naredio Balmer, ne skidajući Disejna sa nišana.

— Hoću, ali za pola sata. Pre ne — odgovorio je kockar drsko.

Balmer se uspravi i viknu:

— Momci, dižite se, krećemo za deset minuta!

Čule su se tihe psovke, ali su ljudi počeli da se dižu. Disejn se uspravio u krevetu. Nasmejao se glasno.

Balmer okrenu glavu prema

njemu i u poslednjem trenutku, pre nego što je kockar pucao, uspeo da mu nabaci cebe na glavu.

Metak je proleteo preko njegove glave. Sada su ostali naprosto iskočili iz kreveta i namah se razbudili.

Disejn je pokušavao da se oslobodi cebeta i da opet puca.

Uto Balmer skoči na krevet i obema rukama uhvati kockarev kolt. Kada je skrenuo cev, snažno je zavrnuo njegovu ruku. Oružje pade pored kreveta, a Balmer povuče kockara i baci ga na pod.

Disejn se koprcalo i mlatarao i rukama, i nogama, pa je zbog toga dobio dobre batine.

Tek kada je prestao da se brani, Balmer mu je skinuo cebe sa glave. Ljudi su stajali pored svojih kreveta i posmatrali scenu.

Kockar je ispljunuo krv i jedan zub.

— Za ovo ćeš mi platiti, nitkove! — prosiktao je. — Bićemo zajedno dosta vremena, i kad-tad ćeš dobiti svoje!

Balmer mu ne reče ništa nego ga podiže sa poda i izbacila ga iz brvnare.

Kockar se saplitao o sopstvene noge i stalno je pokušavao da uspostavi ravnotežu, ali Balmerov zamah bio je tako snažan da je na kraju ipak pao.

Balmer izađe iz brvanre, a ostali podoše za njim. Krupni Krejg se tako iznanaudio da je ispuštao kofu sa vodom. Ne shvatajući šta se događa, zagledao se u kockara, a zatim i u Balmera.

— Ustanite! — viknuo je Balmer na Disejna. — Tamo, u šupi, naći ćete još dve kofe. Pomozite Krejgu. Za pola sata mora sve biti spremno za polazak.

Kockar je stao na noge.

Iako se još nije bilo sasvim razdani-
lo, svi su mogli da vide nož u njegovoj ruci.

— Hajde, pridi mi, nitkove! — izazvao je Balmera.

Ljudi su nepomično stajali iza Balmera, čekajući da vide kako će on da reaguje.

Nemalo su bili iznenađeni kada su videli da Balmer kreće prema Disejnu.

— Ne bi trebalo da pokockate i poslednju šansu, Disejne — rekao mu je Balmer. — Bacite nož i uradite kako sam vam rekao!

Kockar se nasmejao.

— Dodi samo, pasji sine! Dobićeš. . .

Balmer zastade dva koraka od njega.

Disejnovu lice bilo je otečeno i prašnjavo, a pogled pun mužnje.

Balmer se pognuo i raširio ruke, spreman da prihvati borbu. Način na koji je Disejn držao nož, govorio je Balmeru da on hoće da mu ga zabije u leđa.

Disejn skoči prema Balmeru, i ovaj se izmače.

— Ovo nećeš preživeti, Balmer! Kucnuo ti je čas smrti!

Njih dvojica počeli su da obigravaju jedan oko drugog. U toj situaciji Balmer nije pratio Krejgovo kretanje, pa se iznenadio kada ga je ugledao ispred sebe.

— Šefe — zagrmeo je džin — hoćete li da mu zdrobim glavu!?

U istom trenutku, iz grupe pred brvnarom izdvoji se stari Melon i pride Krejgu.

— Nemoj da se mešaš — rekao mu je. — Drži se po strani. Njih dvojica će. . .

U reč mu upade kockar:

— Krejg, nastavi da puniš bu-rad, ili ću ja tebe posle da zdrobim!

Krupnom čoveku pride stari Melon i povuče ga za ruku, rekavši:

— Hajdemo odavde, ovo nas se ne tiče. Valjda znaš da smo se dogovorili da se nas dvojica nikada ne mešamo u tuđe razmirice.

Krejg se namrgodi.

— Kako da se ne mešam, kad ova budala hoće da ubije našeg šefa?! Dobro, ako ti kažeš, neću ništa uraditi. Sada. Ali, kad-tad će ovaj naduvenko nastradati od mene! Njušku ću da mu razbijem!

— Nemoj uvek da govoriš tako ružno, Krejg — opomenuo je Frenk Meloun diva detinje pameti. Hajdemo. . .

Njih dvojica se udaljiše, a kockar nastavi da izaziva Balmera.

— Šta čekaš, kukavico?! Zar misliš da se plašim ovog velikog tipa? Ne brini, i sa njim bih izašao na kraj, jer on ne zna da misli. A sama snaga nije dovoljna da neko pobedi!

Balmer prihvati izazov i baci se na Disejnu, koji odmah još više podiže ruku u kojoj je držao nož.

Već je zamahnuo prema Balmeru, ali ovaj obema rukama uhvati protivnikovu ruku, i iskrenu je. Ipak, nož je ostao u ruci, ali je i Balmer ostao uporan; prvo je okrenuo kockara, a zatim ga odgurnuo tako jako da je ovaj odleteo tri jarda dalje i pao na zid šupe. Pri tome je udario glavu i odmah izgubio svest.

Balmer mu pride i nogom ga udari u slabinu, međutim, kockar se nije dizao.

On pozva Reda Dženinga, pa mu reče:

— Odnosite ga u njegova kola. Posle toga upregnite konje, i krećemo.

Upravo kada su dvojica ljudi nosili Disejnu prema kolima, pojavio se mladi narednik Džoslin Lekroj. Iza njega je išao Larso. Zastali su i pogledali za dvojicom koji su nosili kockara prema kolima.

Balmer im pride.

Tada ga narednik Lekroj upita:

— Šta se dogodilo? Je li čovek ranjen?

— Ne, nije. Posredi je mala razmirica, naredniče — odgovorio je Balmer.

— Balmere, ne bih želeo da uz put bude još razmirica — rekao je Lekroj. — Vi ste ovde da biste tako nešto sprečili.

— Da... — zamišljeno je odvratio Balmer, a posle nekoliko sekundi dodao: — Pukovnik Vajnmekjer mi je garantovao da su pripreme za ovaj transport obavljene u najvećoj tajnosti.

— Ako je tako rekao, onda je imao razloga za to — odgovorio je Lekroj.

Balmer samo klimnu glavom, i pogleda prema kolima. Kockar je bio već gore, a ostali su krenuli u koral, da uzmu konje.

— Balmere, ovo malopre što ste rekli... — počeo je narednik. Znajući šta hoće da pita, Balmer nije sačekao da on završi rečenicu nego je odmah rekao:

— Sinoć me je jedna žena zamolila da je povedem sa sobom gore, na Arkanzas. Kako to objašnjavate, naredniče?

Lekroj i Larsen se pogledaše. Obojica su bili iznenađeni.

— Žena, kažete? — upita narednik. — A da li je vi poznajete?

Balmer odmahnu glavom.

— Ne... Sinoć sam otišao u hotelski salun, da popijem pivo. Jedan čovek me je izazivao i po svaku cenu hteo neprilike. Navodno, ovde ne trpe strance. I, koliko god da sam se uzdržavo, moralo je da dođe do gužve. A onda je naišla ta žena i htela tog čoveka da ubije...

— To je bila gospođa Irving — rekao je Larson odmah, i ispričao ljudima o čemu se radi.

Balmer je nastavio:

— Još juče, mogao sam da je shvatim razumeo sam da želi

što pre da napusti grad. Međutim, ostala je zagonetka zašto se obratila baš meni.

Narednik Lekroj je bio u nedoumici. U početku nije znao šta da kaže, a onda je rekao:

— Veoma mali broj ljudi zna za ovaj transport... — Zagledao se u koral, u ljude koji su se pripremali da krenu na put. — Ne mogu da zamislim da je neko od njih ikome sa strane pričao o tom poduhvatu. Ne, to je isključeno. A vozari? Pa, ne verujem da bi neko od njih sekao granu na kojoj sedi. Da su odali stvar nekome ko hoće da napadne transport, unapred su morali računati na to da neće ostati živi. Uostalom, gospodine Larsono, da li su ti ljudi stalno bili pod vašom kontrolom?

— Nisam ih ispuštao iz oka, otkako su ovde — odgovorio je Larson. San mi je lak, i da je neko od tih ljudi noću napuštao brvnaru, to mi ne bi promaklo.

— Šta se može... — uzdahnio je Balmer. — Sada više ništa ne možemo da promenimo. Pa, naredniče, vreme je da krenemo. Proverite još jednom da li je sa robom i sa kolima sve u redu. Što se mene tiče, ne morate da odjašete napred. Dovoljno je da se sklonite ispod cirade jednih od kola, i da ostanete tamo dok ne napustimo grad. Svog konja vežite natrag, za kola. Za ona prva.

Narednik Lekroj je porazmislio, a onda je klimnuo glavom, u znak da pristaje na Balmerov predlog.

*

Kada je sunce izašlo, mali karavan upravo je bio izašao iz grada.

Balmer je jahao napred.

U to vreme, na ulicama nije bilo gotovo nikoga. Glavnom ulicom bi tu i tamo prošao poneko;

kada je kolona od troje kola bila nasred grada, obišla ju je jedna dvokolica. Na njoj je bio rančer iz okoline Melkrosa.

Napustivši grad, transport je odmah skrenuo prema severu. Sve do cilja, taj pravac neće se menjati.

Nakon jednog sata, odmakli su toliko da se Melkros više nije video. Ispred kola bile su blago zatalasane doline, a daleko napred počinjala su brda.

Tek tada je narednik lekroj napustio kola. Uzjahao je svog konja i odjurio napred.

Glen Froster i Red Džening sedeli su na prvim kolima. Glen se nasmejao kada je video da je narednik odjahao do Balmera.

— Šta misliš o ovom vojniku? — upitao je. — Ne znam kako će kockar da izađe na kraj sa njim. Balmeru je hteo da na znanje da je nadmoćniji, pokuša o je da ga podredi sebi, ali, video si kako ga je Balmer udesio. Među- tim, tako kao sa Balmerom, Disejn sigurno neće moći sa ofici- rom. Pogledaj što ima sablju! Si- gurno zna da se koristi njome. I, izgleda opasan. Pazi šta ti ka- žem, Rede. Neće proći ni tride- set milja, a njih dvojica će se za- kačiti.

Red klimnu glavom.

— Da, po svemu sudeći, tako je. Međutim, ne verujem da će proći trideset milja. Njih dvojica sukobiće se mnogo ranije. Čuo si Disejnovu priču: Balmer nika- da u svojoj blizini nije trpeo dru- gog, koji bi po bili čemu bio bolji od njega.

— Ne podnosim kockara — rekao je Glen Froster mršteći se.

— Da sam ja bio na Balmero- vom mestu, slomio bih mu sve kosti! On je obična podla bitan- ga! Ako na ovome putu bude na mene podigao svoj nož, gotovo je s njim, tim pre što imam re- volver. Imao ga je i Balmer,

ali... sam je kriv što ga nije ko- ristio.

Red Džening se nasmejao.

— Svojim kartaškim trikovi- ma i vicevima lepo nas je zabav- ljao, i zato ne treba da budemo tako strogi prema njemu, Glene. Inače, imam utisak da je na ovaj put krenuo samo zbog Balmera. Šta ti misliš? Ti ga znaš duže ne- go ja.

Glen Froster nije odgovorio na to Dženingsovo pitanje. Kola su upravo počela da savladava- ju strminu, i on je revnosno up- ravljao kolima. Ubrzo je put kroz planine ponovo bio ravan, i sada je bilo lakše.

Dženingsovo pitanje ostalo je da visi u vazduhu. Bilo mu je stalo da dobije odgovor na nje- ga.

Zaustio je da ga ponovi, kada su kola, natovarena sa sto san- duka pušaka, ponovo naišla na strminu, i trebalo ih je voditi i iz- vući.

Umesto da insistira na pita- nju, Red Dženings je gledao da pomogne svom partneru, pa mu je uzeo bič iz ruke, da bi Forster obema rukama mogao da drži uzde i kontroliše šestopreg.

Tada je zamahnuo bičem, da je sve pucalo; pri tom je gotovo sasvim ogolio grane žbunja po- red kojeg su prolazili, ali na to niko nije obratio pažnju.

Mali karavan nastavio je svoj put prema gornjem toku reke Arkanzas...

*

Iz daljine, videli su se oblaci prašine, a kroz njih, s vremena na vreme, i tri šestosprega. Pola- ko je karavan od troje kola na- predovao kroz Melkros planine.

Grupa od desetak jahača pra- tila je pogledom kola, nastojeći da se ne otkriva i da ostane u senci.

Na njenom čelu, jahali su Brajan Grendžer i advokat Sidni Maršal.

Ovom drugom nije se svidalo što onaj transport diže toliku prašinu.

— Ako ovako bude sve do gore — rekao je zabrinutim glasom — imaćemo posla sa Indijancima. — Suviše su upadljivi i vide se iz daleka.

— Indijanaca se ja i ne plašim mnogo — odvratio je Grendžer. — Sa njima ćemo lakše izaći na kraj nego sa banditima, ako naiđemo na njih. Priča se da u planinama sve vrvi od raznih tipova koji samo čekaju da naiđu na neki plen, ne birajući pri tom način na koji će doći do njega. Oni doduše očekuju, najviše, novac, jer im je on najpotrebniji, ali sto sanduka sa puškama vredniji su od bilo koje sume novca, a to ljudi znaju. Sada je samo pitanje koliko njih znaju za ovaj transport. . . Ali, i ne moraju da znaju. Banditi napadaju sve što im se čini privlačno, a kada budu videli tri šestoprega, otprve će im biti jasno da se transportuje nešto što dobro može da se unovči.

Advokat je ćutke saslušao Grendžera, a onda je rekao:

— Mislim da će Balmer odlučiti da glavni put napuste pre nego što stignu do šuma, jer sigurno ne želi da iza karavana ostanu tragovi. A njih će biti ako ostanu na putu. Šta ti misliš o tome, Brajane?

— Pa, ako je pametan, uradiće tako — odgovorio je Grendžer. — Ako bi Balmer išao glavnim putem do šuma, morao bi i dalje da ga sledi, i zađe u njih. U tom slučaju više nema gde da skerene i moraće da ide kroz sve one klance i doline gde vrebaju razne opasnosti. Tamo više nijedna rendžerska služba nije nadlež-

na, niti iko misli na bezbednost prolaznika. Sumnjam da bi se Balmer upuštao u tako nešto.

— Uskoro ćemo, dakle, imati prilike da se uverimo u to da li je Balmer pametan ili nije — nasmejao se advokat zlobno. — Videćemo šta je naučio u životu i da li zaista ima iskustva u tom poslu.

— Pa, ja ga baš ne bih potcenio — bio je ozbiljan Brajan Grendžer. — Ako mu je dodeljen taj zadatak, sigurno je i sposoban da ga izvrši. Ne sumnjam ja ni u nas, samo je pitanje s kojom lakoćom i uz kakve probleme ćemo uspeti da ostvarimo naše namere. Kažem ti, momak vredi.

— Da, to si bar iskusio — odvratio je Maršal. — Zamisli samo, zahvaljujući njemu umalo smo ostali bez vođstva, a zahvaljujući mladom i neiskusnom šerifu, to se nije dogodilo. I ja počinjem da mislim da je tip opasan. Stvarno nas je mogao obezglaviti da je šerif bio malo iskusniji.

— Ko zna šta bi se dogodilo da se nije umešala Arnijeva žena. U stvari, možda je i to dobro. Sve i da je bio neki stari šerif. S obzirom na sve, i on bi morao da me ostavi na slobodi.

— Čekaj. . . Eno Granta, vraća se! — viknu jedan čovek i tako prekide diskusiju koja je pretila da se izrodi u svađu.

Jedan jahač je jurio u susret grupi koju su predvodili Maršal i Grendžer. Svi su sa očekivanjem gledali u njega, jer su znali da njegov pakleni tempo znači nešto.

Iznervirani Grendžer uze to kao razlog da iskali svoj gnev, pa počeo glasno da psuje, dodajući:

— Zašto mu se toliko žuri, dovraga?! Jaše kao lud! Diže prašinu kao petorica! Ako je Balmer oprezan, sigurno će primetiti da mu se iza leđa događa nešto!

— U pravu si . . . miljama nadaleko vidi se njegov trag. Ne bi to trebalo da radi danju. Jesi li primetio da se uopšte ne osvrće?

— Ko zna šta se događa. Možda ga goni neko ko hoće da ga ubije. . .

Videli su Granta kako savlađuje i poslednje brdo i kako se spušta u dolinu. Oblaci prašine pratili su ga sve dok se nije zaustavio ispred Maršala i Grendžera.

— Šta ti je? Zašto si se toliko uzmuvaao? — upitao je Grendžer. — Kako se usuđuješ da na ovako suvom putu jašeš kao sam vetar. Znaš li ti sa koje se daljine vidiš? Samo mi nemoj reći da si ovako jurio zato da bi nam rekao da si negde napred opazio prašinu koju dižu tri šestoprega!

Grant se naslonio na rog sedla i pokušavao da dođe do daha. Izgledalo je kao da Grendžerove reči uopšte nije registrovao.

Onda on pokaza u pravcu iz kog je došao.

— Šta mislite, ko jaše tamo? — upitao je.

Dahtao je i brisao znoj i prašinu sa lica.

Sidni Maršal je već slutio odgovor, pa je značajno pogledao u Grendžera.

— Pretpostavljamo. . . Zar je moguće da ćemo već na ovoj deonici imati posla sa crvenokošcima?

Grant odmahnu glavom.

— Ne, nisu oni u pitanju, Sidni — odgovorio je zadihani i uzbuđeni Grant. — tamo jaše jedna crnokosa dama! I, znate li ko je sa njom?

— Daj, govori već jednom, bogamu! — nestrpljivo je uzviknuo Grendžer. — Ne okolišaj toliko!

— Sa njom je jedan pop!

Grendžer je razrogačio oči i nije mogao da dođe do reči od

iznenadenja. Začkiljio je očima i pogledao u pokazanom pravcu.

— Pop? — upitao je kada je povratio moć govora.

— Da. . . A znate li ko je taj pop? — nastavio je Grant tajanstveno, ali plašeći se grdnje, brzo dodade: — To je naš čovek sa Pekosa! — Važnim glasom je nastavio: — Niko drugi do Endriju Harper, opasni revolveraš! Zamislite, umesto kolta sada nosi Bibliju! Da čovek ne poveruje!.

Gotovo svima to ime govorilo je nešto, ali na njega Grendžer nije reagovao.

— Auuu! — iščudavao se Maršal. — Brajane, zašto o tome nisi govorio?! Trebalo je da kažeš da. . .

— Čekaj, Sidni — prekinuo je Grendžer advokata. — Ko je uopšte Endriju Harper? Nikada nisam čuo to ime, niti znam ko je taj čovek.

Uto neko od jahača reče glasom koji je odavao strah i neizvesnost:

— Harper da je postao pop?! To nije moguće! Jedan policajac, kakav je on, nikada ne može da služi Bibliji!

Svi pogledaše u njega.

Bio je to mlad momak od dvadesetak godina. Ono što je izazivalo pažnju ostalih, bila je činjenica da je došao sa Pekosa, iz kraja iz kog potiče i Endriju Harper.

Iako je ponešto već naslućivao, Brajan Grendžer nije još shvatio šta u ovom kraju može da znači pojavljivanje čoveka kakav je taj Harper.

— Policajac, rekao si? — ponovio je s nevericom.

— Da! — odgovorio je mladić. — Taj je oduvek bio na drugoj strani a ne na onoj kojoj mi pripadamo. Tu se nešto kuva, kažem vam. I ako ima popovsku mantiju na sebi, sigurno nije

pop nego se čovek maskirao. Možda nebi bilo loše da malo bolje pogledamo koga sve ima u ovom kraju i ko se sve muva oko transporta.

— Momak je u pravu — dobacio je Maršal. — Vojska bi učinila glupo da je odredila samo šaku ljudi kao pratnju za sto sanduka novcijatih vinčesterki, koje treba da stignu čak gore, na Arkanzas. O tome sam ja i ranije razmišljao, bilo mi je čudno. . .

— Kakay je kao revolveraš? Da li je brz? — pitao je advokat momka sa Pekosa.

Ali, drugi ga je preduhitrio odgovorom:

— Na Pekosu se priča da Endrijua Harpera niko ne može da pobedi, čak ni ako mu je iza leđa! Navodno, on ima oči i na potiljku, sve vidi i ništa ga ne može iznenaditi! I, navodno, noću vidi isto toliko dobro kao usred dana!

Grendžer se nasmeja.

— Sinoć, u hotelu, nije imao oružje kod sebe, u to bih se mogao zakleti. Vi se, momci, možda varate. Čovek je bezopasan za nas.

— Da! — uzviknu advokat. — Grante, zaista si i ti mogao da se zabuniš i od jednog običnog popa da ti se učini da je opasan policajac i revolveraš. Ljudi — obrati se on ostalima — nemojmo da paničimo bez razloga!

Grant energično zavrte glavom.

— Jednom prilikom sam uma kao tom tipu za dlaku. Ali sam ga zato zapamtio za ceo život. Siguran sam da se nisam prevario!

Brajan pogleda u advokata.

— Sidni — reče mu — možda će biti najbolje da se već sada odvojiš od nas. Potraži našu vezu i proveriti kako se stvari odvijaju, a mi ćemo, za svaki slučaj,

da pođemo za popom. Zbog Arnoldove žene. . .

*

Kako se osećate, gospodo? — blagim glasom upitao je propovednik Margi Arnold. — Znam, ovaj put za vas je veoma naporan. Rekao sam, nije za žene. Žao mi je. . . želeo bih nekako da vam pomognem. . . Ovde je jako toplo, sunce peče, ali uskoro zalazimo u šumu, i osećaćete se bolje.

Margi zaustavi svog konja i zagleda se nekud ispred sebe.

— Tamo, napred, kreće se jedan karavan — rekla je. — Već tokom nekoliko milja vidim velike oblake prašine. Izgleda da su se ti ljudi uputili u istom pravcu u kom i mi idemo. Možda bismo mogli da im se priključimo.

On dade znak rukom, da se ponovo krene, i Margi Irving povuče uzdu.

— Ako vam je stalo do toga da putujete u društvu, slažem se, gospodo. Međutim, u tom slučaju ne bismo mogli da napredujemo brzo. Ipak, mi smo na konjima, a ako su ono kola. . . Znae kako ona idu. Želeo bih da vam ugodim, ali vam i priznajem da mi se žuri. Moja braća i sestre me čekaju.

Ona ga pogleda i nasmeši se.

— Mislite na svoje vernike? — upita.

— Tako je, gospodo.

Ona pokaza napred, pa reče:

— Uskoro prolazimo kroz indijansku teritoriju. Priznajem da se pomalo plašim. Nas je samo dvoje, a, osim toga, vi, oče, nemate oružje.

— Mrzim oružje — odvrati on.

— Oružje nije dobar drug. U redu, ponešto pomoću njega može da se sredi, ali. . . mislim da i bez oružja ljudi mogu da se sporazumeju.

— Znači, ne verujete mi? —
uozbilji se Margi.

— Nije da vam verujem, ali ja imam i druga iskustva. Naime, da i bez grubosti mogu ljudi da razgovaraju i dogovore se o bilo čemu.

— Ipak vas molim da me bar shvatite i da razumete moj strah — insistirala je lepa žena.

— Ja, vidite, iz iskustva znam da se sa ljudima ne može uvek sporazumeti na lep način i bez grubosti. Uostalom, Grendžer je ubio moga muža. To je jedino što sada shvatam.

Propovednik zaustavi konja, a Margi učini isto. Potom joj reče:

— Da ste sinoć ubili tog čoveka, recite, šta bi se izmenilo? Da li bi išta bilo drugačije, osim što biste opteretili svoju savest?

Margi je ćutala.

— Vidite, ne znate odgovor na to pitanje. . .

— Oče, moj muž Arnold Irving nije bio dobar čovek u onom, vašem smislu. Međutim, prema meni je bio dobar i ja sam lepo živela pored njega. Za mene ništa drugo nije važno, samo to.

Propovednik se zagleda u nju.

— Nije bio dobar ni prema vama — rekao je ozbiljnim glasom.

Margi ga pogleda zaprepašćeno, ali on odmah nastavi:

— Možda ste se vi stvarno lepo slagali sa njim, verovatno je bio pažljiv i nežan prema vama, možda vam je ispunjavao svaku želju. . . Ali to sada nije važno, nema nikakvog značaja, jer nje ga nema više. On je živio tako da vi sada morate sami da se snalazite i potucate po svetu. Šta je uopšte dobro u tome?

Margi je stisnula zube. Činilo se da će početi da viče, da se bunni, ali joj propovednik nije dao prilike za to. Brzo je nastavio:

— Vaš muž se sreo sa Grendžerom i pri tom je imao oruž-

je kod sebe, spreman da ubije. Da je bio za delić sekunde brži od Grendžera, sada bi on bio ubica, i sada bi očajavala žena onog drugog. Kada vas prođe ovaj šok, i vi ćete shvatiti da je tako i verovatno ćete drugačije gledati na sve to.

Margi ga je posmatrala i po izrazu njenog lica videlo se da razmišlja o tim propovednikovim rečima.

— Kasnije, kada se smirite i dobro razmislite, bićete srećni što je onaj stranac intervenisao i sprečio vas da ubijete Grendžera. Takođe ćete biti srećni što se tamo zadesio jedan propovednik i uzeo vam revolver iz ruke pre nego što ste postali ubica. Margi, pokušajte da zaboravite to. Život teče dalje i morate misliti o tome kako ćete izaći nakraj sa njim. Vreme će vam biti najbolji saveznik. Sačuvajte uspomenu na svog muža, na to imate prava. Ali, nemojte da grešite u odnosu na druge, nemojte žuditi za osvetom. Oslobodite se razmišljanja koja vas vode na put osvete.

Sada je pop ćutao i čekao da čuje šta će Margi Irving reći. Ali, ona je gledala nekud iza njega i ćutala je.

On htjede da joj priča o kraju kroz koji upravo treba da jašu, ali se iznenada čuo topot više konja.

Oboje su se osvrnuli.

Vidik im je zaklanjalo jedno malo pošumljeno brdo koje su upravo ostavili iza sebe.

Ipak, iznad krošnja videla se žućkasta prašina. Oboje su ćutke gledali u tom pravcu i uskoro su ugledali prvog jahača, u galopu.

Margi povuče uzdu.

— Napred, oče! Brzo!

Jahači su se uputili pravo prema njima, pa je propovednik mislio da zaista treba bežati, jer

su u pitanju banditi koji traže žrtve.

Oboje su poterali konje. Margi je bila nekoliko jardi ispred popa.

Bilo joj je stalo da što pre stigne do karavana, ali sa mesta na kom su sada bili nije mogla da proceni razdaljinu na kojoj je on bio. Ipak, videli su se oblaci prašine koje je karavan podizao, i tamo su bili ljudi koji će je zaštititi od napadača.

Dok je propovednik mislio da su to banditi-lutalice, kojima je svejedno na koga nailaze, Margi je prepoznala u prvom jahaču Brajana Grendžera i nije joj bilo teško da pretpostavi da on traži upravo nju. Znala je i zašto joj je za petama.

Očekivala ga je i ranije i čudila se što ranije nije došao kod nje, u hotel, da na neki način pokuša da je privoli na ćutanje.

Sunce je počelo da zalazi, i Margi je sa strahom pomislila na to da će se uskoro sasvim smrknuti. Padala je u očajanje od straha da će po mraku zalutati i da neće brzo stići do karavana.

Jedno vreme su se ona i propovednik uspešno probijali kroz blago talasasti teren, ali uskoro se odstojanje između njih i Grendžerovih jahača prilično smanjilo. Sada su bili iza njih dvoje otprilike tri stotine jardi.

Iznenada, začuli su se pucnji. Margi se okrenula.

Propovednik se zaljuljao u sedlu; videla ga je kako podiže ruke i odmah potom pada sa konja.

Margi, užasnuta, okrenu glavu napred i nastavi da goni konja. Nije imala iskustva u tome i nije znala koliko dugo će njen konj izdržati tempo koji je dikтираo Grendžer sa svojom divljom hordom.

*

Mrak je počeo da osvaja, i narednik Lekroj zaustavi karavan. U tom polumraku, nije mogao da vidi lica ljudi iz pratnje i nije mogao da zna da se neki od njih zadovoljno smeškaju.

Ljudi sidoše s kola i ispregnuše konje.

Dejvid Balmer pritera konja drugim kolima, na kojim je ostao samo Korin Gilmor. U tim kolima je bio kockar, za kog se Balmer nije interesovao nijednom otkako su, jutros, krenuli na put.

Onda Patrik Disejn podiže cirađu i skoči sa kola. Ne obraćajući pažnju na Balmera, on ode do Gilmora i pomože mu da ispregne konje.

Balmer sjaha, i zaveza svog konja za kola.

U isto vreme sjaha i narednik Lekroj, i počeo da rasedlava svog konja.

— Trebalo bi da skinete sedlo sa vašeg konja — rekao je on Balmeru.

Ovaj odmahnu rukom.

— Zasad, ne, jer bih hteo još nešto da pogledam u okolini — odgovorio je.

— Nema potrebe, Balmere. Postavićemo stražu, i to će biti dovoljno. — On stavi sedlo na travu, pa dodade: — U ovom kraju smo još bezbedni.

— Moguće je, naredniče, ali ja ne poznajem najbolje ovaj put. Obično sam koristio onaj glavni. Voleo bih da pogledam kako ovde stoje stvari, pa da eventualno promenimo rutu, da skrenemo sa ovoga puta, možda prema istoku.

— Prema istoku?! — začudi se narednik Lekroj. — Pa to je van svake logike, Balmere! Znate li vi kada bismo u tom slučaju stigli na cilj?! Najesen!

Balmer je gledao kako ljudi poje konje na potoku i kako od konopaca prave koral. Ne okrećući glavu prema naredniku, on reče:

— Ja bih voleo da stignemo na cilj. Kada i kako, to mi nije naročito bitno. Moramo da stignemo tamo, sa svim ovim tovarom!

— Kažem vam, ovde još nemamo čega da se plašimo — bio je uporan mladi narednik. — Sasvim mirno možemo ostati na ovom putu. Napustićemo ga tek kada bude skretao prema zapadu. Pre nego što nas niko ne prati i ne dira, mirne duše možemo da sledimo ovaj put.

— Ako nas neko počne pratiti, ili ako nas napadnu, biće prekasno da išta menjamo. Moja je ideja da sutra ujutro, još po mraku, nestanemo neopaženi, i ja ću da je sprovedem.

— Ali mi nemamo toliko vremena da možemo sebi dozvoliti da izgubimo ceo dan! — protestovao je narednik Lekroj.

Balmer ga pogleda.

Nije mu se svidalo što narednik govori tim tonom. Najzad, on je vođa transporta i njemu je Balmeru, pukovnik Vajnmejker prepustio vodstvo transporta.

— Naredniče, vi još mnogo toga treba da naučite — rekao je Lekroju. Bio je svestan da će se narednik uvrediti, ali to je morao da mu kaže.

I, zaista, narednik je bio veoma ljut. Uzbudeno i glasno dišući, rekao je:

— U redu, još mnogo toga treba da naučim, ali sigurno ne od vas, Balmere!

— I to me mnogo briga. . . — progundao je Balmer tako da ga narednik čuje, a onda je pošao prema ljudima, koji su bili malo dalje.

Od samog početka mu se nije svidalo što je narednik Lekroj odabrao mesto za noćni logor a

da se sa njim nije konsultovao.

— Balmere! — viknuo je narednik prigušenim glasom.

Dejvid Balmer zastade i okrenu se prema njemu.

— Ja sam oficir, ne zaboravljaj! — rekao je Lekroj.

— To znam — odgovorio je Balmer — ali na ovom putu ja vodim transport. Jedino ja odgovaram za njega, a vi ste samo pratilac i ni o čemu ne odlučujete. Ako ste oficir, onda valjda znate da je pukovnikova reč starija od vaše. A on je ovlastio da radim onako kako ja mislim da treba.

Posle tih reči, Balmer se ponovo okrenu i nastavi prema potoku.

Uto su konji upravo bili napojeni, i ljudi su počeli da ih vode u koral.

Balmer naredi starom Melounu da za sve njih skuva kafu, a Glena Frostera je poslao da stražari. Korin Gilmor je već skupljao drva, a kockar mu je pomagao.

*

Balmer se vrati do svog konja. Da se ne bi sreo sa njim, narednik je poveo svog konja na potok. Upravo u trenutku kada je Balmer hteo da uzjaše, odjeknuo je hitac.

Narednik ostavi konja i potrča prema kolima, a isto uradiše i ostali.

Balmer stavi ruku na dršku revolvera i pogleda okolo. Onda su čuli kako Gilmor doziva.

Balmer pokaza svima da ostanu pored kola, a on se uputi prema mestu gde je Gilmor otišao da čuva stražu. Nije ga video, ali je znao gde je.

Čuo se topot jednog konja malo dalje od mesta na kom je sada bio Balmer.

— Stoj! — viknu Gilmor.

Iako se to nije odnosilo na Balmera, on zastade i izvuče revolver. Sada je video, iza velikog žbuna, Gilmorovu senku, kao i siluetu jahača kog u polumraku nije mogao da prepozna.

— Sjaši i podigni ruke! — viknuo je Gilmor, držeći jahača na nišanu.

Polako je išao prema njemu.

Jahač nije ni mrdnuo. Kada je Gilmor stigao do njega, svi su mogli da čuju da je taj jahač žena.

— Niste baš ljubazni prema jednoj dami, gospodine — rekla je glasno. — Mogli ste da pogodite ili mene, ili konja!

Glas je Balmeru bio poznat, i on zastade kao ukopan. A Gilmor je, opet, bio toliko iznenađen pojavom te žene, da u početku nije znao šta da kaže.

Stajao je pored konja i nemo gledao u ženu.

— Satima sam jahala za vama, pošto sam vas primetila — rekla je. — Idete gore, na sever, i ja bih želela da vam se pridružim.

Gilmor još uvek nije ništa rekao.

Blamer se pokrenu.

Vratio je revolver u futrolu, obišao žbun, stigao do Gilmora i gurnuo ga u stranu.

— Ja sam Dejvid Balmer — rekao je. — Sinoć smo se nas dvoje sreli, gospodo.

Ona se nagnu u sedlu i pokušala da razazna lice Dejvida Balmera.

— O, da, sećam se — odvratile je ironičnim glasom. — Stvarno smo se sinoć sreli...

— U tom slučaju, sećate se da sam vam jasno rekao da vas ne mogu povesti sa sobom...

Odjednom, naišli su i drugi članovi ekipe.

— Ali... ja sam, eto, ovde, i vi me sigurno nećete odbiti, tim

pre što se približava noć — rekla je Margi Irving samouvereno.

Koliko je Balmer mogao da vidi u mraku, Margin konj je bio moka od znoja, i zadihan. Sumnjao je da bi ta životinja sada mogla da prevale više od jedne milje.

— Pa, dobro. Noćas možete ostati sa nama, u kampu — rekao je Balmer. — Džening, uzmite njenog konja i pobrinite se za njega!

Margi sjaha.

— Hvala vam, gospodine Balmer, veoma ste ljubazni — procvrkutala je. — Ipak, ne bih želela da vam budem na teretu. Sama ću se pobrinuti za svog konja.

— Nema potrebe, gospodo — rekao joj je Džening. To ću ja da sredim, a ako imate još neku želju...

Ispružio je ruku da uzme uzde, ali Margi ih nije dala. Ošinu-la je njima Dženingove ruke, i povelala konja prema noćnom logoru.

Još je video kako je Margi zastala ispred narednika Lekroja.

Jahao je sve dok nije ugledao svetlucanje malog jezera. Tu se zaustavio. Ugledao je niska stabla divlje kruške; zaudaralo je na trulež i ustajalu vodu. Pogledao je okolo.

Sve je bilo onako kako je to mesto zadržao u sećanju.

Opet je pošao.

Doterao je konja do same obale, i tu je nastavio da jaše pored vode, prema istoku.

Uskoro jezera više nije bilo, ali je on nastavio. Nakon jedne milje, naišao je na još jedno jezero.

Sjahao je, smotao sebi cigaretu, seo na obalu i čekao da se mesec pojavi.

Kada se i to dogodilo, pošao je natrag, u kamp.

Mislio je: ako postoji mogućnost da se karavan sakrije izves-

no vreme, onda bi to moglo biti samo na tom mestu, nigde drugde.

Pre svega, verovao je da će nagla promena pravca prema istoku, o čemu niko ni u ekupi nema pojma, zbuniti progonitelje, ukoliko ih ima. Izgubiće karavan iz vidokruga i neće znati kuda da krenu. Misliće da je on negde napred, na dogovorenom pravcu, i to će osujetiti izvođenje napada.

*

Kada je stigao natrag u kamp, Balmer je video da je Gilmora na straži smenio stari Meloun.

Ispred kola, gorela je mala vatra.

Tamo je Balmer prepoznao narednika, gospođu Irving, kockara i Gilmora.

Ostali su po svoj prilici pošli na počinak.

Odjahao je do koralu, tamo ostavio konja, rasedlao ga i doneo mu hrane. Potom ga je istimario, i prišao vatri.

Upravo su tada od vatre ustali Gilmor i kockar, i uputili se prema kolima. I oni su nameravali da legnu.

Balmer spusti sedlo na zemlju, i sede na njega. Narednik nije obraćao pažnju na njega, dok je Margi podigao glavu i pogledala ga.

Sve troje su ćutali dok narednik najzad nije upitao Balmera:

— I, da li ste našli svoj put?

— Našao sam ga — odgovorio je Balmer.

Narednik se podiže.

— Jedan od momaka će sutra ujutro otpratiti gospođu Irving do Melkrosa — rekao je. Bezbednost našeg transporta to iziskuje. Objasnio sam joj to.

Ni ovo se Balmeru nije svidelo.

— Nisam siguran da je tako,

naredniče — rekao je, a potom se obratio Margi: — Gospođo Irving, ko vas proganja na ovom putu?

— Ko me proganja? — zbunjeno upita ona.

Sada i narednik iznenađeno upita:

— Otkud vam ideja da neko proganja gospođu Irving?! Da niste negde videli jahače?

— Kada je ona stigla ovamo, njen konj je bio putpuno moker i jedva se držao na nogama. To je znak da je mnogo milja bio gonjen u galop. Ni sada još nije oporavljen od tog napora. Upravo sam ga pogledao — rekao je Balmer.

— Ja... ja... zaista sam ga terala u galop, ali... ne zato što me je neko proganjao nego sam se plašila da do mraka neću stići do vas. Kako bih se sama probijala kroz ove krajeve? Ima tu negde Indijanaca, ima i divljih životinja, a nije isključeno da se pojave i banditi...

Balmer je hladno prekide:

— Gospođo, vi lažete — reče.

Narednik počeo da brani Margi Irving:

— Da niste preterali, Balmer? Jedan džentlmen ne bi tako smeo da razgovara sa jednom damom. Uostalom, možda, imate razloga da tvrdite da gospođa laže?

Balmer je gledao u ženu dok je govorio:

— Još sinoć ste znali da mi polazimo rano ujutro. Imali ste vremena da krenete i ranije, nije bilo neophodno da tako izmorite jednu životinju.

Margi se brzo snašla i samouvereno je odgovorila:

— Preračunala sam se u proceni, a to svakome može da se dogodi. Tek u podne sam krenula iz grada. Mislila sam da će to biti dovoljno.

— Ko će znati ko je od upućenih pričao okolo o ovom transportu. Jasno je da ste od nekoga čuli za to. Bilo bi dobro da nam kažete od koga.

Umesto Margi, odgovorio je narednik:

— Već smo ona i ja razgovarali o tome. Rekao joj je barmen Silbert. Ne bi trebalo tako tragično da reagujemo na tu činjenicu, Balmere. Verovatno je on to čuo od nekoga u gradu, ili je neko od gostiju spomenuo transport, kao što je to i običaj. Ljudi o svemu pričaju, a drugi, opet, to slučajno čuju. Balmere, odredite čoveka koji će ujutro otpratiti gospođu Irving do Melkrosa.

On se nakloni kavaljerski.

— Za vas sam, gospođo, oslobodio prva kola, tamo ćete spavati. Želim vam laku noć... Hoćete li da vas otpratim do kola?

— Ne, hvala — reče Margi i ostade da sedi pored vatre.

Narednik je bio u nedoumici trenutak, a onda je krenuo prema kolima, ispod kojih su ljudi iz ekipe prostrli ćebad i spavali.

Margi i Balmer ostadoše sami pored vatre. On pripali cigaretu i počeo da puši. Margi je ćutala. Uzela je grančicu i njome čaraka po žaru koji se lagano gasio. S vremena na vreme krišom bi pogledala u Balmera, ali ovaj nije uzvratio njen pogled. Naprotiv, izbegavao ga je.

Bio je siguran da nešto postoji što ona krije, da nešto nije u redu i, pre svega, nije onako kako bi ona želela da bude.

Već sam način na koji ju je upoznao prethodne večere, govorio mu je štošta o njoj.

Balmer je imao neke pretpostavke. Kombinovao je, smišljao, rešavao zagonetke, ali nikako nije mogao da odgonetne Marginu tajnu.

Međutim, bio je uveren da će pre ili kasnije i to saznati.

Odjednom mu sinu nešto, i on glasno reče:

— Možete da ostanete sa nama. Za sve nas biće bolje da nestanete sa vidika, kao što ćemo i mi nestati.

Ona podiže glavu i nasmeja se kiselo.

Dugo ga je gledala tako, dok je on zurio nekud u stranu. a onda se uozbiljila i rekla:

— Predložila bih vam nešto, gospodine Balmer. Da se vi i ja dogovorimo, da napravimo posao.

— Odmah mi recite koje su mane tog posla, i šta bi me čekalo da ga prihvatim. Mislim da bi to bilo fer sa vaše strane.

— Nije ništa što bi bilo opasno za vas, gospodine Balmer...

— Pa, ne verujem da bismo se vi i ja mogli sporazumeti tako da i vama i meni bude pravo. Naši interesi se jako razlikuju. Osim toga, ne držim do dogovora i ne volim da se dogovaram.

— Ali... sigurna sam da bi vam se svidelo ono što bih želela da vam predložim.

— U redu, slušam vas.

— Ubijte, po mom nalogu, jednog čoveka. Ja bih vam...

On podiže ruku i brzo reče:

— Gospođo, to je nemoguće. To nije posao. Eto, vidite, znao sam da vaš predlog ima veliku manu za mene...

On ustade i uze sedlo, pa ga prebaci preko ramena.

— Moram da primetim da vam za tako nešto nije potrebna ničija pomoć. Uverio sam se da ste kadri i sami da ubijete čoveka. To bi vam i uspelo da neko nije intervenisao.

— Nisam imala sreće samo zato što sam žena. Da sam muškarac, niko me ne bi sprečio. Taj čovek već bi odavno bio mrtav! — rekla je.

— Znači, vi ste od mene hteli da ubijem čoveka koji je ubio va-

šeg muža. Spremni ste da mi platite nekoliko hiljada dolara. Mogu vam reći samo ovo: koliko god da nudite, premalo je — smejao se Balmer kao da govori o nečem nemogućem. — A kako ste to zamislili? Dobro znate da sam vođa ovog karavana i da idemo gore, na sever. Zar ste mislili da ostavim sve ovo i vratim se u Melkros, da tamo izazovem pucnjavu, ubijem čoveka, i lepo se vratim ovamo, kao da se ništa nije dogodilo?

Odjednom nestalo je Margi-nog samopouzdanja. Osetila je da ju je Balmer prozreo.

On ponovo spusti sedlo na zemlju.

— Znači, on vam je sada za petama, je li tako? Nisam se prevario kada sam rekao da ste bežali od nekoga. Jurili ste, i uspele ste da mu umaknete.

Margi je ćutala.

— U tom slučaju, postaviću još jednog čoveka, da stražari. Neće se usuditi da dođe u kamp, i ako nije bio dovoljno pažljiv, onda vas je večeras video poslednji put.

— Taj čovek zove se Brajan Grendžer — reče ona — i nije na ovom putu samo zbog mene.

— Da ne namerava možda da se sukobi sa mnom? — upitao je Balmer smejući se. Uto dunu povetarac i počeo da raznosi pepeo.

Ona okrenu glavu. Jedno vreme je ćutala, a onda je protrljala oči i rekla:

— Smete li se zakleti da ćete ga ubiti? — upitala je.

Zašto Margi sada to pita? Da li je njegovo obećanje uslov da mu ona nešto otkrije?

Balmer je nešto slutio. Prišao joj je, uhvatio je za ramena i okrenuo je prema sebi.

— Gospodo, naredniku ste mogli da ispričate neke bajke, i on vam je možda poverovao. Mlad je i neiskusn, ali ja nisam čovek koji veruje u bajke. Otkud

znate za ovaj transport? Voleo bih da čujem odgovor na to pitanje.

Margi ga je prkosno gledala.

— Brajan Grendžer hoće ovo oružje, zar ne? — upitao je. — Zato je na ovom putu!

— Ništa ja vama neću da odgovorim — rekla je. — Ni vi niste hteli da prihvatite moju ponudu. Ona još uvek važi. Samo recite svoju cenu.

Balmer je prodrma.

— Trebalo bi da znate, gospodo, da ja nisam ubica i da ne ubijam za novac! — rekao je oštro.

— Za novac svako može da se kupi, neko za manje, neko za više. Ali, može.

— Ko vam je pričao takve gluposti?!

— Valjda sam toliko pametna da neke stvari i sama shvatim. Vidite, Balmere. Vi ste se prihvatili ovoga posla za novac. Vaša je namera da karavan odvedete gore, na Arkanzas. Pri tom ćete ukloniti sve prepreke koje bi mogle da osujete tu vašu nameru. Spremni ste i da ubijete. A u pitanju je novac. Zar to nije isto? Šta mislite, kolike su vam šanse da stignete na cilj ako vas napadne dobro organizovana banda?

— Ne znam. To će se pokazati — odgovorio je Balmer bez uzbuđenja.

— Vidite, ja znam. Znam da se nećete izvući ako vas Grendžer napadne. Volela bih kada biste mi obećali bar da ga nećete štedeti, kako god da se vaša borba bude odvijala.

On odmahnu glavom.

U životu je sretao mnoge žene, upoznao mnoge njihove karaktere, ali ovakvu do sada još nije sreo.

— Ako Brajan Grendžer hoće da dođe do tog oružja, moraće da se bori. Zar vam nije dovolj-

na nada da Grendžer neće preživeti tu borbu? — upitao je.

— Nije — odgovorila je Margi. Gledajući je u oči, da bi dokučio šta ona misli, on nastavi:

— Brajan Grendžer je ubio vašeg muža. . . Kako sam čuo, vaš muž je imao u džepu revolver. To pokazuje da je on bio spreman da puca, da se bori. Zapravo, on kao da je sam tražio da do te borbe dođe. Zato vas i ne razumem, koliko god da se trudim. Bila je to borba dva rivala. Mogao je da izgubi i onaj drugi, čije su šanse bile manje, jer nije držao revolver u džepu! O čemu se radilo zapravo? Šta je to uticalo na vas da budete tako kivni na Grendžera, da ga mrzite toliko da biste ga najradije ubili?

Margi je oklevala, kao da ne zna šta bi odgovorila. Ili je, možda, smišljala neku novu laž?

Onda je okrenula glavu prema kolima i čvrstim glasom rekla:

— Ono oružje!

Balmer se nasmeja.

— Idite sada da spavate, gospodo — savetovao joj je. Ponovo je podigao sedlo sa zemlje i prebacio ga preko ramena. Ako vam mržnja ne bude dozvoljavala da spavate, razmislite malo da li je ona zemlja, gore na Arkanzasu, pravo mesto za vas. Ja ipak mislim da nije.

Hteo je da krene.

Ona ga uhvati za ruku, i on stade.

— Ne shvatate. . . — rekla je tiho, gledajući ga pravo u oči.

— Priznajem da vas ne shvatam. . . Ako Grendžer hoće to oružje, boriću se protiv njega. Možda ću ga pri tom i ubiti. Međutim, nipošto neću dozvoliti da iko pomisli, makar i na trenutak, da sam ga ubio samo zato što ga vi mrzite i zato što ste to vi tražili od mene. Kada se čovek bori protiv nekoga ko hoće

da ubija, ishod je ovakav ili onakav, ali radi se o regularnoj stvari. Međutim, onaj način na koji ste vi naumili da se oslobodite tog čoveka, nikako ne odobravam i ni u snu ne pristajem da učestvujem u tome. Uostalom, narednik je malopre nešto predložio, i msilim da je bio u pravu. Sutra ujutro mi možete reći kojeg od naših ljudi želite da vam pravi društvo do Melkrosa.

— Grendžer će me ubiti — uzdahnula je Margi. — On zna da sam pošla za vama samo zato da bih vam otkrila njegove planove.

Balmeru ju je posmatrao i pri tom nije mislio ništa lepo o njoj, zaboravivši da je ona jedna privlačna i lepa žena. Najzad je rekao:

— U redu, vodim vas sa sobom na sever. Poznajem onaj kraj, tamo, i znam da se nećete uklopiti u njega. Nadam se da ćete to shvatiti pre nego što stignemo tamo. Pred nama je još dug put. . .

— Nepravedni ste! — počela je Margi da plače.

— Neka sam i nepravedan. Mislite šta hoćete. Laku noć! — rekao je Balmer grubim glasom, i najzad pošao prema koralu. Kada je stigao do svog konja, pomilovao ga je i rekao:

— Žao mi je, stari, ali ponovo moramo da krenemo. . .

Stavio je sedlo na njegova leđa. Dok je pritezao kaiševe, govorio je:

— Znaš, sada ne samo da moram da provedem kroz pakao stotinu sanduka lepih vinčesterki, nego i jednu ženu! Nemoj da me pitaš šta je gore. . .

On uzjaha i potera konja na put.

Vatra se gotovo ugasila.

Ni Margi više nije bila tamo. Otišla je u kola, da spava. Ipak, Balmer nije verovao da će žena,

koju muče onakve misli, moći da spava.

*

Kada je stigao do stražara, ovaj upita Balmera:

— Kuda, šefe? Sve je mirno...

— Idi, zovi Krejga! Eno ga ispod kola, spava. Hoću da noćas dvojica čuvaju stražu. Neka on bude kod korala. Posle vas dvojice — rekao je Belmar starom Melounu — na stražu će ići Gilmor i Disejn.

— Da li nam je neko na tragu?

— Verovatno. Dobro otvorite oči!

— Hoćeš li da ujutro krenemo prema jezerima? — pitao je Frenk Meloun Balmera.

— Mislim da će to biti najbolje za nas, Frenk — odgovorio je Balmer.

Meloun se nasmejao.

— Samo nemoj dozvoliti da ti se onaj vojnik meša u posao! Ako krenemo po mraku, i promenimo pravac, nestaće naši tragovi i niko nas neće naći. Ideja to je odlična, šefe.

Stari Meloun je bio iskusan čovek i mogao je da proceni ko je u pravu.

— Samo pazi — upozorio je on Balmera — nemoj da ih namamiš i pokažeš gde smo. Možda neko od njih vreba u blizini...

— To i hoću da vidim — odvratio je Balmer. — Mislim da se ti banditi ne bi usudili da sami odvezu kola do Indijanaca. Čekaju da mi to učinimo, pa posle će im biti lako. Ovde nas još sigurno neće napasti, sve i da su u blizini. Znaju lukavštine šta rade. Sada hoću da vidim da li su poslali izvidnika, koji ima zadatak da motri i sazna kada polazimo.

Rekavši to, Balmer odjaha.

Ponoć je već odavno bila prošla. Ipak, Balmeru je bilo stalo da sazna da li je Grendžer poslao ovamo ljude da drže transport na oku.

Ako iko vidi u kom pravcu kreće karavan, neće ga spasti ni promena rute, ni ona divljina pored jezera.

Balmer se zaustavio posle jedne pređene milje, i pogledao na sve strane. Osluškivao je i pokušavao da pogledom prodre u mrak.

Grendžerov logor sigurno nije daleko odatle, mislio je. Sjahao je i privezao konja za jedno drvo, a onda je pešice krenuo prema obližnjem šumarku.

Kretao se nečujno, držeći se senki i zaklona.

Onda je ušao među žbunje i drveće male šume. Zastao je usred jednog žbuna kada je čuo rzanje konja. Izvadio je revolver i pritajio se.

U njegovoj blizini ništa se nije pomeralo, samo je lišće šušalo na povetarcu.

Pognut, krenuo je dalje, šuljući se kao Indijanac. Uskoro je video siluete konja. Stajali su, jedni uz druge, na maloj čistini.

Bili su tako zbijeni da sa te razdaljine nije mogao da ih prebroji, pa je morao da im priđe da bi to učinio. Morao je znati koliko ljudi ima sa Grendžerom.

Međutim, odustao je od te namere. Bilo bi previše opasno približiti im se. Tako je morao da se zadovolji slobodnom procenom.

A onda je otkrio i ljude.

Umotani u ćebad, ležali su ispod jednog velikog drveta, nedaleko od životinja. Između konja i ljudi stajao je jedan stražar. Bio je naslonjen na drvo. Balmer je dugo gledao u njega i utvrdio da se čovek uopšte ne pomera. Možda spava, na nogama, pomislio je.

Kada bih samo znao koji od njih je Grendžer rekao je samo-ne sebi. Sada se pokajao što je došao sam i što nije poveo nekoliko ljudi sa sobom.

Šta je, tu je.

On oprezno počeo da kruži pogledom. Otkrio je još jednog čoveka. Kao da je pao sa neba. Balmer nije video, odakle je došao i kako se odjednom stvorio na čistini. Tek, bio je tamo.

Balmer je donekle mogao da shvati da ga nije video kako dolazi, jer je gledao uokolo, ali mu nikako nije bilo jasno da ništa nije čuo.

Sada su i konji bili mirni, nisu rzali.

Čovek je držao pušku u rukama, a cev je bila okrenuta tačno prema Balmeru.

Balmer se nije usuđivao da se pomeri, mada bi u ovom trenutku bilo najbolje da može da se sagne. Stajao je kruto, samo malo podigao revolver.

Čovek se pokrenuo. Najpre kao da je oklevao da li i dokle da ide, a onda je odlučnim koracima pošao prema jednom drvetu.

— Diži se, Džozefe! — rekao je. — Sada si ti na redu!

Ljudi ispod drveta se uskomešale.

Jedan od njih se podiže. Opsovao je što su ga probudili. Upitao je:

— A gde spava Robin? Zašto njega ne probudite?! Morate požuriti, jer ne možete da jašete do kampa. Čuli bi vas.

— Ionako im je žena rekla da smo u blizini — čuo se komentar.

— To nije sigurno! A i ako je rekla, to ne znači ništa. Niko ne može da zna da smo ovde, ako nas ne vidi. Probudi Robina, i gubite se! Nik i Haun treba da budu smenjeni, neka se i oni malo odmore. Balmer će sigurno

no krenuti pre nego što svane. Prema tome, za nas je ova noć suviše kratka, i ne smemo da gubimo vreme!

Balmer je čuo dovoljno.

Znao je šta sada treba da radi. Opresno i nečujno, kao što je došao, počeo je da se udaljava.

Bez teškoća stigao je do svog konja, koji je zarzao kada ga je osetio. Balmer mu brzo zatvori dlanom nozdrve, i konj se odmah umiri.

Balmer ga odveza i uzjaha.

Pustio je da konj ide korakom, jer tako nije podizao buku. Kada je malo poodmaklo, Balmer je procenio da se na toj razdaljini u banditskom kampu ne može čuti, pa je poterao konja u galop.

Prevalio je jednu milju i pod ostrim uglom skrenuo prema istoku. Jahao je još stotinak jardi, a onda je povukao uzde.

Znao je da neće dugo čekati da naiđu banditi Džozef i Robin.

I, zaista, nije prošlo ni nekoliko minuta, a njih dvojica su se oglasili. Još nisu bili stigli u blizinu, ali se čuo topot njihovih konja iz pravca banditskog logora.

Balmer povede konja u gustiš. Stigavši tamo, on ponovo uzjaha i izvadi pušku iz skabarda.

Ubrzo su njih dvojica projahali pored tog gustiša, na udaljenosti od samo nekoliko jardi.

Bezbrizno su ćaskali i držali se opušteni u sedlima, ne sluteći ništa.

Balmer je pustio da se malo udalje, a onda je krenuo za njima, na bezbednoj udaljenosti. Otprilike na milju od svog logora, Balmer je ugledao njihove konje. Tamo su stajali i konji dvojice koju su Džozef i Robin došli da smene.

Opet je Balmer našao pogodan zaklon, i ušao u njega. Sjahao je i čučnuo, očekujući da naiđu dvojica smenjenih stražara.

Ubrzo su naišli.

Balmer šakom obuhvati konjsku gubicu i tako sačeka da ona dvojica bandita uzjašu. Kada su se udaljili, on pride banditskim konjima, odveza ih od drveta i povede dobrih sto jardi dalje, prema zapadu.

Pronađe najgušće i najveće žbunje, i tu skloni konje, pa ih veza za jednu debelu granu.

Posle toga uzeo je svog konja i, vodeći ga za sobom, pešice pošao prema svom kampu. Tu, negde u blizini, čuče ona dvojica bandita.

Noć je sada bila tamna, jer je mesec bio zašao za oblake. Između žbunja i pod visokim drvećem jedva da se video prst pred nosom. Moglo se donekle videti samo ono što je bilo više žbunja i drveća.

Pred samim kampom, koji se nalazio na maloj čistini, rastinje je bilo ređe, a vidljivost bolja.

Zastao je i pogledao okolo.

Iako ništa nije video, izvadio je revolver, a konja je ostavio, bacivši uzdu preko grana jednog niskog, tankog drveta.

Sa mesta na kom se nalazio nije video kola. Procenio je da do kampa ima tridesetak jardi.

Zaustavio je dah.

Pomisao na to da su ga banditi videli, nije mu prijala. Nekoliko celih minuta nije se usuđivao da se pomeri sa mesta. Trgao se kada je kriknula neka noćna ptica.

*

Balmer ugleda obrise kola u kampu. On opsova u sebi, i okrenu se, pa pođe u suprotnom pravcu. Ko bi znao gde se kriju ona dvojica bandita!

Nigde u blizini nije bilo brda sa kog bi osmatrali, niti je bilo guste šume, u kojoj bi se sakrili.

Svuda okolo bilo je samo žbunje i poneko nisko drvo.

On krenu prema istoku.

Odjednom, uhvati ga očajanje. Ako je transport hteo da povede u rano jutro, još dok je mrak, da bi se izgubio tamo kod jezera, morao je da uhvati onu dvojicu.

Nije mu preostalo ništa drugo do da se nada da će Grendžer biti ubeđen da će karavan nastaviti glavnim putem, gde je zemlja suva i ispučala, i gde ima tragova mnogih kola.

Između dva jezera, zemlja je bila raskvašena i blatnjava. Znao je da će tamo imati muke sa kolima, ali i to da će tragovi od točkova nestati za kratko vreme. Takođe neće biti oblaka prašine, koji su celog proteklog dana bili vidljivi znak njihovog prisustva u tom kraju i pravca kretanja.

Pošto je išao još izvesno vreme a da nije naišao na banditske stražare, okrenuo se i pošao prema zapadu.

Stigao je do puta, i upravo kada je hteo da pređe na drugu stranu, ugledao ih je.

Pitao se kako mu ranije nije palo na pamet da ih potraži na putu. Verovatno su nameravali da vide transport kada bude krenuo iz kampa. Osim toga, sa tog mesta mogli su da vide i čoveka koji je čuvao stražu malo dalje od kampa.

Balmer je potražio zaklon, i odatle video da jedan od banditskih stražara spava dole, pored puta.

Drugi je šetao gore-dole. Držao je cigaretu u ruci, a kada nije povlačio dim ruku je držao iza leđa, pa je i po tome Balmer mogao da vidi kada mu je tip okrenut licem, a kada leđima.

Proučavao je nekoliko minuta njegovu rutu, a onda je odlučio da više ne čeka, jer je svaki minut dragocen. Kada se razdani,

mali karavan treba već da je na putu između dva jezera.

Sačekao je da mu stražar okrene lede, a onda mu se prišunjao, i to u trenutku kada je ovaj stigao do svog usnulog kompanjona.

Držeći kolt u jednoj ruci, drugom je dotakao banditovo rame. Ovaj se okrenu. U mraku, zasjaše njegove oči, koje su odjednom neprirodno velike.

Balmer ga snažno udari drškom revolvera u glavu, i čovek zakrklja i pade. Drugi se trže i instiktivno stavi ruku na svoj revolver.

Ali, i za njega je bilo prekasno. Nije stigao da ga izvuče, jer je i njega Balmer lupio tako da se čovek odmah onesvestio.

Balmer istrča na put i pozva Frenka Melouna.

Stari Frenk se ubrzo pojavi. Bio je toliko iznenađen da nije mogao da govori, kada je čuo da su u njegovoj neposrednoj blizini bila dvojica bandita, koji su sve vreme mogli da prate njegovo kretanje a on ih nije video.

Balmer mu je rekao da ostane kod dvojice bandita, a on je otišao da alarmira ostale. Ukratko im je ispričao o čemu se radi, i već posle nekoliko sekundi u kampu je bilo živo, mada se nije čulo gotovo ništa.

Kreig se ponudio da podavi bandite, ali se zadovoljio i time da ode do njih, da ih sveže i odnese ih u žbunje, jer mu je šef tako naredio.

Ostali su uprezali konje i pripremali se za pokret.

Narednik Lekroj je bez reči izvršavao Balmerova naređenja, pa je čak umesto Krejga pomogao starom Frenku oko upreznja konja.

Međutim, kada je Balmer dao znak za pokret, narednik je dojahao do njega i upitao:

— Još uvek hoćete da krenemo na istok?

— To nam je jedina šansa da izmaknemo banditima — odgovorio je Balmer i poterao konja. Narednik je ipak ostao uz njega.

— Ako je istina da su nam banditi za petama, onda ne bi trebalo da zaobilazimo nego da pogledamo kako da prevalimo što više milja za što kraće vreme... — rekao je.

— Između jezera neće biti nikakvih tragova, zbog raskvašenog terena — odvratio je Balmer. — Tamo neće biti naših tragova.

Posle tih reči Balmer još brže potera konja. Narednik je vikao za njim:

— Tragove nećemo ostaviti ni na putu, jer ih je ionako previše, od raznih...

Balmer ga sačeka, pa reče:

— Kažete li samo još jednu reč, naredniče, oboriću vas sa konja. Garantujem vam da će vam posle tog pada uniforma biti tesna!

On odjaha napred. Kada je našao pogodno mesto, sačekao je kola. Čim su skrenuli sa puta, zemlja je bila meka i blatnjava, i konji su morali dobro da povuku da bi se teška kola kako-tako kretala.

Balmer odjaha do drugih kola.

— Jesi li dobro upakovao one nitkove? — upitao je Krejga.

— I upakovao sam ih, i svezao usta — odgovorio je Kreig. — Da mene neko pita, ja bih najradije zadavio, obojicu. A mogao bih i da...

— Dobro je, Kreig. Drži uzde! Frenk, kod mene, iza sedla!

Stari pređe kod njega, i Balmer se vrati na put, i tamo, zajedno sa Frenkom Melounom, ukloni tragove, koji su ostali iza kola, pošto su skrenula.

U međuvremenu, kola su već išla prema jezerima. Zemlja na

tom delu terena nije bila ravna, i vozari su morali dobro da se potruče da bi kola napredovala.

Na prvim kolima sedeli su Glen Froster i Red Džening koji je opet držao bič. U mraku, niko nije video da on bičem ostavlja znake za sobom.

Ni Balmer i Meloun ništa nisu primetili, kada su ponovo dojahali.

Balmer je pomogao Frenku da se popne na svoja kola.

*

Sunce je uveliko sijalo kada je Brajan Grendžer viknuo svojim jahačima:

— Krećemo! Nećemo više da čekamo. Džozef i Robin nas čekaju na putu.

Prvi je uzjahao; gledao je kako se ostali pripremaju, a zatim kako se raspoređuju, po prethodnom dogovoru.

Krenuli su putem, prema zapadu.

Grendžer se nije žurio. Bilo je prošlo već nekoliko sati otkako je sunce izašlo, ali se zbog toga nije mnogo uzbuđivao.

Njegov pogled lutao je horizontom.

Okrenuvši se prema Retbornu, rekao je:

— Ne vidim oblake prašine. Mora da je Balmer krenuo veoma rano i sada je već prilično odmakao.

— Ne bi trebalo da mu damo tako veliku prednost — odvratio je Retborn. Kada stignemo gore, smanjićemo odstojanje i više mu nećemo dozvoliti da se mnogo udalji od nas. Tako će biti sigurnije. . .

— Da, tako nekako sam i ja mislio. Pustićemo ga da bude podalje ali samo dan ili dva, a posle toga ćemo ga nadgledati iz veće blizine.

Dalje su jahali ćutke.

Kada su stigli blizu mesta na kom je Balmer protekle noći kampovao, Grendžer je mahnio jednom od svojih ljudi, koji su tamo bili na straži.

— Jesmo li blizu kampa?

— Jesmo. . . Margi smo pratili do onog kamenja, tamo — odgovorio je čovek. — Onda je naišla na njih. . .

Jahali su još desetak jardi, a onda se Grendžer zaustavio. Sa desne strane puta žbunje je bilo ogoljeno.

Odjednom, čovek koji je bio na straži pre Robina i Džozefa, zastade. Izraz njegovog lica naglo se promenio, i on reče Grendžeru:

— Prošli smo kamp, Brajane. . . Kako to da nema one dvojice? Možda nas čekaju malo dalje.

Svi su se zagledali i počeli su da se okreću na sve strane. Jedan od njih je rakao:

— Trebalo bi da su tu negde. . . Možda su se uspavali?

Grendžer se obrati Retbornu:

— Jesi li im ti rekao da nas oni čekaju ovde?

Retborn odgovori nesigurno:

— Pa, jesam, ali. . . Kako objašnjavaš to što ih nema?

Grendžer se zagleda u splet tragova od kolskih točaka, pa reče:

— Nikako drugačije nego da su zaspali tu negde, u gustišu.

A onda se javi jedan od ljudi:

— Mislim da su odlučili da ostanu na Balmerovom tragu, da su pošli za njim.

— A ako smo ipak prošli pored njih a da ih nismo primetili?

— dvoumio se Grendžer. Potom je pogledom potražio dvojicu koje su Džozef i Robin prošle noći smenili, pa ih upita: — Gde su bili ostavili svoje konje noćas?

— Tamo, u šumi — pokaza čovek rukom. — Tamo su i oni ostavili konje. Mi smo otišli, a živo-

tinje su ostale na istom mestu.
— Idi tamo i pogledaj! Možda su upravo otišli da ih uzmu! — reče Grendžer.

Jahač se udalji, a Grendžer udahnu s olakšanje.

Uto mu Retborn reče:

— Da, biće da su otišli po konje, pa zato ih nema ovde, na putu. Nije ni čudo što ih nismo videli. . .

Čekali su, nestrpljivo, da se čovek vrati. Za to vreme su gledali u horizont, ne bi li otkrili tragove Balmerovog karavana.

Međutim, nisu videli oblake prašine koji bi im naznačili pravac kojim se transport kreće, kao što je bio slučaj celog prethodnog dana.

Uto se čovek vratio, ali sam.

Grendžer naredi da se krene.

Jahali su galopom čitava dva sata. A onda je, odjednom, Grendžer shvatio da je to izgubljeno vreme. Iako su bili dobro odmakli prema severu, on je odlučio da se vrate.

Jer, dok su jurili putem, niko se nije setio da obrati pažnju na znake koje je, po dogovoru, Red Džening trebalo da ostavlja uz put. Vraćajući se, svi su dobro otvorili oči.

Vratili su se gotovo do kampa u kom je transport bio protekle noći, i tek tada su otkrili prvi žbun s kog je bičem bilo skinuto lišće.

Tu su se zaustavili.

Grendžer obrisa znoj sa čela i glasno opsova.

— Skrenuli su sa puta — rekao je — ali, gde?!

— Kako to da nismo primetili tragove na mestu na kom su kola skrenula? — upitao je Grendžerova desna ruka Keni Retborn.

— Kako? — besno upita Grendžer. — Nismo ih primetili zato što ih nema više, oni su ih uklonili pre nego što su nastavili put!

Klimajući glavom, Grendžer pomisli kako je ipak potcenio Dejvida Balmera.

*

Jedan od ljudi iznenađeno uzviknu nešto nerazgovetno. Svi su se okrenuli prema njemu, i ubrzo potom skrenuli pogled prema konju bez jahača, koji je stajao nedaleko od njih, blizu puta.

— To je Robinov ridan! — promuklim glasom uzbuđeno, rekao je jedan iz ekipe.

Svi su razrogačili oči i u tom trenutku shvatili da njihovi kompanjoni nisu krenuli za Balmerom.

Grendžer poblede i oseti kako se ježi. Pogleda u Retborna, pa reče:

— Znaš li šta ovo znači? Njih dvojica su bili neoprezni i Balmer i njegovi ljudi su ih savladali i onemogućili im da pođu na trag! Najverovatnije su ih ubili.

— Sto mu paklova! Sada nas ima dvojica manje! — rezonovao je Retborn. — A kako nismo čuli pucnje? Ipak ovo nije toliko daleko od našeg kampa. . .

— Trebalo je, ipak, da ih napadnemo prošle noći — odvratio je Grendžer. — Nije trebalo da čekamo.

— Sigurno je Margi Irving upozorila Balmera da smo u blizini. Rekao sam ti da će nas izdati.

— Nije trebalo da pustimo ni popa, da nam pobegne — ljutito je kazao Brajan Grendžer. — Ovu grešku nam Sidni Maršal neće oprostiti.

— Tačnije, tebi neće oprostiti, Brajane. Ti odgovaraš za sve, ne zaboravi — rekao je Keni Retborn.

— Najviše mrzim kada neko. . . — počeo je Grendžer, ali ga Retborn prekide:

— Nemoj sada nikoga da kriviš, Brajane, kad i sam znaš da se ovde sluša tvoja reč. Sve svi radimo onako kako ti narediš, i mislim da nema potrebe da dalje diskutujemo o tome.

Sada je Grendžer pocrveneo od besa. Stisnutih zuba je procedio:

— Ovo ti neću zaboraviti, Keni...

Potom je izdao naređenje, i ljudi su se razmyleli na sve strane. Samo četvorica su ostali na putu. Grendžer sjaha i sede u hlad, pa smota sebi cigaretu.

Retborn mu pride.

— Brajane, neverovatno si hladnokravan s obzirom da si izgubio iz vidokruga celih sto sanduka novih vinčesterki...

Grendžer je uspeo da vrati samokonrolu, i sada se smeškao na ironičnu primedbu svog kompanjona.

— Zaboravaljaš, Keni, da tih sto sanduka ima svoj određeni cilj. Do utvrđenja na gornjem toku Arkanzasa mogu tih sto sanduka pušaka da izgubim iz vidokruga i dvadeset puta, ali isto tako, dvadeset puta, ponovo mogu da ih nađem. Oni ne mogu da jure tako kao da imaju krila. Onaj teški teret ostavio bi tragove i na samom kamenu! Osim toga, ispustio si iz vida da mi tamo imamo svog čoveka. Dogovor je takav da Red ostavlja znake bez obzira kuda i kojim putem Balmer poveo transport.

Uto se vratio jedan od ljudi, dovodeći i drugog nestalog konja.

Nije prošlo nekoliko minuta, a pojavili su se i ostali, vodeći sa sobom Džozefa i Robina. Nedostajao je samo mladi Džim.

Nisu ga čekali dugo.

Kada se pojavio na svom konju, po izrazu njegovog lica svi su videli da im donosi radosnu vest.

Ali, i on i konj bili su blatnjavi.

— Brajane, krenuli su prema istoku! — viknuo je. — Sa puta su skrenuli nekih pet stotina jardi odavde. Red je načisto oguliđ žbunje pored jezera.

Grendžer pogleda u Retborna. Više se nije ljutio na njega. Rekao mu je:

— Nisi bio u pravu, vidiš, Keni. Nisam izgubio Balmera iz vidokruga.

Ponovo su svi bili na broju, i odmah su krenuli.

Ubrzo su svrnuli prema istoku. Ali, tragova nije bilo, koliko god da su ih tražili.

Sve dok su jahali blatnjavom zemljom pored jezera, tragova nije bilo. Na njih su ponovo naišli tek kada su počeli da se penju uz blagu uzvišicu, i to tamo gde je zemlja bila vlažna.

Čim su naišli na teren koji je bio malo više raskvašen, tragova više nije bilo. Nisu, međutim, bili u nedoumici. Instinktivno su išli putem kojim je i karavan pre njih prošao.

To im nije bilo teško, jer su s vremena na vreme nailazili na poneki usamljeni žbun, koji je bio odogljen.

Oko podneva, procenili su da sada Balmer nema tako veliku prednost kao što ju je imao kada je Grendžerova banda krenula pravim tragom.

Možda samo nekoliko sati.

Grendžer je činio sve da se ta prednost i dalje smanjuje, a to je bilo izvodljivo zato što su jahači na dobrim konjima brzo napredovali u odnosu na teške šestoprege.

U jednom trenutku, Grendžer je rekao Retbornu:

— Pokazaću ja onoj devojčuri šta mogu! I njoj, i svima drugima koji su se usudili da mi se ispreče na putu i pokušaju da me osujete!

Posle je opet ćutao.

I oni, i ostali, mislili su samo na to kako da smanje prednost Balmerovog karavana.

Prolazili su sati...

Počelo je da se smrkava. Pre nego što se sasvim smrklo, ugleдали su, negde daleko na severu, velike oblake prašine.

Grendžer povuče uzdu i sačekaja Retborna.

— Eto, ponovo mi je Balmer u vidokrugu — rekao je sa zadovoljstvom.

I Retborn je zaustavio konja.

— Prvi put, pošto si ga izgubio. A rekao si da to može da ti se dogodi i dvadeset puta — odvratio je Retborn dvosmisleno.

— Ne brini, ovo će ostati jedini put! — rekao je Grendžer tako uverljivo da je Retborn morao da mu poveruje.

*

Balmerov karavan je, u smiraj dana, stigao u blizinu jednog nadošlog potoka. On zaustavi konja i doviknu ljudima koji su bili na prvim kolima:

— Ovde ćemo se zaustaviti! Skrenite sa puta!

Teška kola skrenuše, i u isto vreme sa žbuna pored puta Red Džening bičem poskida lišće.

Uto Balmer reče smejući se:

— Znam, Džening, da vam je dosadno i da ste postali pomalo nervozni od ovog dugog puta, ali mogli biste malo da se savladate pa da svoje nezadovoljstvo ne iskaljujete na jadnim biljkama. Izgleda da vam je to prešlo u naviku. Međutim moramo da pripazimo, jer uskoro nailazimo na teritoriju u kojoj ima mnogo Indijanaca, i to bi za njih mogao biti neki putokaz da su ovuda prošla neka kola. Mogli bi da naslute da ta kola prevoze puške i municiju. Ako hoćete da sačuvate svoj skalp, nemojte više raditi to.

— Da... ja... ovaj... zaista mi je prešlo u naviku... Kao dečak sam

još... — počeo je Džening zbunjeno. Iznenadio se kada je čuo da Balmer kaže da mu je to izgleda prešlo u naviku.

— Pustimo to — odmahnu Balmer rukom — i ispregnimo konje. Ovo je dobro mesto za noćni kamp.

Pogledom je tražio Margi, kada se cirada podigla sa prvih kola. Ali, nije bilo. Tada je primetio da je ona poslednjih nekoliko milja jahala iza kola, i to u društvu sa mladim narednikom.

Preko celoga dana, Balmer je bio ispred karavana i nije obraćao pažnju na ono što se događalo iza njih. Nije mislio ni na šta drugo nego kako da taj transport odvede na cilj, do vojnog utvrđenja.

Sačekao je druga kola, zatim i treća.

— Ispregnite konje — rekao je — a Krejg i Disejn neka napune burad vodom. Golmore, vi ćete napraviti vatru, a vi, Meloun, skuvajte kafu!

— Evo, odmah ću! — javio se Frenk Meloun. — Samo da pomognem oko isprezanja!

Prašina se slegla kada su se kola zaustavila.

Čim je skočio sa kola, stari Meloun je prišao Balmeru i rekao:

— Trebalo bi da smo se otarasili pratilaca. Lepo smo napredovali, celoga dana. Da bismo i dalje napredovali, možda ne bi valjalo da se dugo odmaramo, pa ni da pravimo koral, jer će nam to kasnije, kada budemo kretali, oduzeti dragoceno vreme. Šta vi mislite?

Balmer odmahnu glavom. Gledao je u Reda Dženinga, koji je sa kola već počeo da skida smotanu užad, za improvizovani koral. Čuvši starog Melouna, hteo je da je vrati, ali mu tada Balmer reče:

— Napravićemo koral, Rede. — ovde ćemo provesti noć, i konji moraju biti obezbeđeni.

— Zar računaš na iznenađenja? — upitao je Meloun Balmera.

— Ne bih to tako nazvao. Recimo, da i to može da nam se dogodi —

odvratio je Balmer. Potom rasedla svog konja. U trenutku kada je stavljao sedlo na zemlju, prišao mu je kockar Patrik Disejn.

Kada ga je Balmer pogledao, video je da kockar drži revolver, upečen u njega.

Lukavo se smeškao.

Svi ostali bili su obuzeti poslom i niko nije primetio šta se događa. Niko nije gledao u tom pravcu.

— Vi se još niste smirili? — hladnokrvno je upitao Balmer. — Šta hoćete?

— Hoću da vam pokažem da sve ima svoje granice. Niste valjda mislili da ću dozvoliti da me pretvorite u vodonosu, pa da me posle svi zavitlavaju zbog toga? Takva naređenja možete da izdajete ludaku kakav je Krejg, ali ne i meni.

Balmer pomisli da je trebalo da ga ukloni dok je imao povoda i prilike za to, međutim, sada je bilo prekasno i nije vredelo razmišljati o tome.

— Rekao sam vam da napunite burad vodom, Disejne! — rekao je Balmer oštro. — Krejg je već počeo, idite i pomozite mu! Ostavite se gluposti!

— A ja sam vama rekao da je Krejg lud i da sa njim možete da postupate kako hoćete, ali ne i sa mnom, jer ja nisam on! — nije popuštao ni kockar. On napravi korak prema Balmeru, i sada je od njega bio udaljen samo nekoliko koraka.

— Spustite sedlo, a potom skinite opasač i bacite ga na zemlju! — naredio je Disej. — Posle toga, idite i pomozite Krejgu!

Balmer nije znao šta da mu kaže i šta da preduzme. Procenjivao je situaciju.

Na to se kockar nasmejao cinički, i rekao:

— Hoću da te gledam dok tegliš onu vodu i puniš njome burad! Svi ćemo se lepo zabavljati dok to budeš radio. A kada se dobro preznojiš, pošto budeš završio taj posao, uzjahaćeš i nestaćеш odavde!

Uto naiđe narednik Lekroj.

I on je sada, isto kao i Balmer, stajao ispred cevi kockarevog revolve-ra.

— Ovo je pobuna! — reče. — Ne smete to da činite, Disejne — rekao je.

Kockar se i dalje smeškao ironično.

— Nemojte da se uzbuđujete, naredniče. Ovog galamdžiju treba da uklonimo iz ekipe. Najviše mrzim ljude koji uvek i sve znaju. I vi verovatno?

Narednik nije odgovorio.

Njegov revolver bio je u futroli koju je najpre trebalo otkopčati, i kada bito pokušao da uradi, kockar bi reagovao. Bio bi mnogo brži, pošto je on već držao revolver u ruci.

A onda je Lekroj rekao:

— Sklonite to oružje, Disejne. Ne želim gužvu i svađu u ekipi. Imamo i preča posla.

— Neće biti ni gužve, ni svađe — odvrati kockar. — Samo ću da uklonim ovog naduvenka.

Sada su i ostali primetili da se događa nešto. Lagano su prilazili, i napravili polukrug oko njih trojice. Margi je zastala malo dalje, izvan tog kruga.

Disejn ih je video, ali nije okretao glavu od Balmera. Samo je malo okrenuo trup, tako da mu oni nisu bili tačno iza leđa.

— Opreделите se sada, momci — rekao je. — Vidite na čiju ćete stranu. Valjda vidite da sam ja gospodar situacije, pa vam zato ne preporučujem da iko od vas napravi marker i najmanji sumnjivi pokret jer ću u protivnom odmah pucati u Balmera.

On pogleda u Krejga.

— Nadam se da si i ti to shvatio, glupane — dodao je.

Krejg zareda pogledom po prisutnima, a onda se njegov pogled vrati na kockara.

— Meni si to rekao, Pat? E, pa videćemo odmah ko je glupan... Ne-ka me vrag nosi ako te ne... — krenu on prema Disejnu.

Kockar se neznatno trže.

Iako je i dalje držao Balmera na nišanu, bilo je svima jasno da bi i ne trepnuvši ubio Krejga.

— Ostani tamo gde si, Krejg! — zaurla kockar.

— Krejg! — viknu Meloun, i pođe prema rmpaliji.

— Stoj, Frenk! — naredi Disejn Melounu, i ovaj odmah zastade, ispruživši ruke prema Krejgu.

On nastavi da korača.

Iznenada, Balmer zavitla sedlo na kockara. Ovaj se saže, i sedlo se svom svojom težinom sruči na Krejgovu glavu.

Krupni momak pade kao pokošeni.

Na to se kockar nasmeja glasno.

— Sedlo si bacio, a sada i opasač... — obratio se on Balmeru.

— Ali, ne moraš da ga baciš tako daleko. Dovoljno je da ga spustiš na zemlju, pored sebe.

Sada su svi gledali u Krejga, koji se nije micao.

Ležao je nepomično, otvorenih očiju. Stari Meloun ga je posmatrao zaprepašćeno, dok je Balmer premro od straha da je ubio Krejga, jer još nikada u životu nije video da živ čovek leži nepokretan a otvorenih očiju.

Odjednom, njega obli hladan znoj.

Ljudi su gledali u kockara. Bili su užasnuti činjenicom da nije ustuknuo pred Krejgom i da je bio spreman da ga ubije, samo da se ne ispreči između njega i Balmera.

Uto kockar izvadi iz ramenog pojasa i drugi revolver.

— Šta buljite u mene?! — uzviknuo je. — Nisam ga ja ubio nego Balmer!

Balmer je iskoristio onaj sekund kada je kockar pogledao u prisutne, pa se bacio u stranu i pri tom izvukao svoj revolver.

Kockar je nemilosrdno ispalio prema njemu hice iz oba revólvera. Balmer je promašio, ali je

pogodio narednika, koji je stajao pored njega.

I Balmer je pucao.

Pokazalo se da je bolji strelac nego kockar, jer ga je pogodio tamo gde je nišanio — u noge.

Kockar najpre podiže jednu, pa drugu ruku, zatim se presamiti u kolenima, i pade. Ali, nije se predavao. I dalje je pokušavao da ubije Balmera, koji se sada podigao na noge.

Ponovo su pucali jedan u drugog.

I ovoga puta je Balmer imao više sreće. Nije ga susutigao Disejnov metak, a on je kockara pogodio. Ovoga puta nije nišanio u noge nego malo više.

Pogodio je kockara u grudi.

Kockar se umiri; ispusti oba revolvera i ostade da leži licem prema zemlji.

Uto Balmer vide Krejga, kako ustaje. Osećao je beskrajno olakšanje. Najradije bi zagrlio tog diva, ali je ovaj, pošto je smušeno pogledao oko sebe, otišao do buradi i nastavio da posluje oko njih kao da se ništa nije desilo.

Niko od ljudi nije mogao da poveruje svojim očima. Najsrećniji od svih, posle Balmera, bio je stari Meloun, koji je potrčao za Krejgom.

Balmer pogledom potraži narednika.

Video ga je, kako sedi malo dalje, s rukom na ramenu, gde je bila rana. Niz prste mu se slivala krv. Začas su se ljudi okupili oko njega.

Korin Gilmor čučnu pored narednika.

— Izvadiću vam metak — rekao je.

Narednik, koji je sada bio veoma bled, odvrati:

— Da, to bi bilo najbolje. A da li se razumete u to?

— Naravno... A da li vi imate jake zube, naredniče?

Lekroj potvrdno klimnu glavom, iako nije shvatio zašto ga Gilmor to pita. Shvatio je to kasnije, kada mu je Gilmor, pored vatre, pre nego što će početi da mu vadi metak, stavio među zube komad tvrdog drveta.

— Čvrsto zagrizite to drvo, manje će vas boleti — rekao mu je Gilmor.

I, operacija je počela.

Kada je metak bio izvađen, narednik se kupao u znoju, ali je bio zadovoljan što se oslobodio opasnosti od gnojenja i infekcije.

Balmer je naredio da ranjenika smeste u kola, i te večeri se nije više dogodilo ništa posebno. Margi Irving je sela pored narednika i rekla ostalima da ne brinu, da će ona dežurati pored njega i paziti da ne dođe do komplikacija.

*

Bila je ponoć kada je Balmer krenuo da kontroliše stražu. Prolazeći pored kola u kojim su bili narednik i Margi, čuo je njihove glasove.

Nije mu se svidalo to njihovo ćaskanje, mada nije mogao sebi da objasni zašto.

Kada se vratio u kamp, Margi je odjednom stajala pred njim.

Trgao se kada je čuo njen glas:

— Balmere, vi ste veoma neobičan čovek — rekla je tiho.

Iznenada, Balmer oseti nešto toplo oko srca. Oduvek je bio usamljenik, koji je bio daleko od svake nežnosti, i od one koju bi primio, i od one koju bi nekome pružio.

Hteo je da dodirne tu lepu ženu; ispružio je ruku prema njoj, ali je ona ustuknula, okrenula se i otišla.

On podiže glavu i pogleda u nebo. Samo trenutak je stajao

tako zanesen, a onda je opet bio onaj stari usamljenik, čvrst i odlučan.

Imao je cilj pred sobom i zadatak koji mora da izvrši. Ništa drugo nije mu bilo važno. Setio se i »posla« koji mu je Margi bila ponudila, i kockareve pogibije. Odjednom je shvatio šta je tu ženu zadivilo i zašto mu je rekla da je neobičan.

Ne. Neću da mislim ni na Margi, ni na njene motive, kada mi govori ono što misli o meni...

Sve je bilo tiho.

Balmer se opružio pored trećih kola i pokrio se ćebetom. Zažmurio je, ali mu nije bilo ni na kraj pameti da spava. I da je hteo, ne bi mogao, od briga.

Setio se kockara. Čovek je zaista bio negativac, ali ga zbog toga nikada ne bi uzeo na nišan. Disejn je izazivao sudbinu. Hteo je da ubije.

Ipak, nije morao da umre. Da je bio samo malo oprezniji, malo manje samouveren i ohol. Nije hteo da poštedi ni jednog Krejga, koji nije mislio glavom.

I to je ostalo iza mene, pomisli Balmer. Sa ogorčenjem je napravio bilans od toga dana; prešli su, doduše, dug put, ali i ostavili za sobom jednog ubijenog čoveka.

Balmer je tako razmišljao sve do ranoga jutra, kada je prvi ustao i naredio pokret.

Napredovali su onako kako je predvideo, i milje su ostajale iza karavana.

U jednom trenutku, poterao je konja malo brže, i u galopu, nakon jednoga sata, stigao do kola.

Margi je jahala pored drugih kola, u kojima je sada bio narednik; sedeo je na mestu pokojnog kockara.

Čim ga je primetila, Margi je prestala da razgovara sa nared-

nikom i okrenula glavu prema Balmeru. Međutim, on je projahao pored nje a da je nije ni pogledao, niti uputio reč. Hteo je da joj pokaže da mu uopšte ne predstavlja ništa.

Povukao je uzdu kada se izjednačio sa prvim kolima, na mestu gde je, napred, sedeo Red Džening.

Sunce je nesnosno peklo, i Džening pokaza Balmeru na senovito mesto, nedaleko od njih.

— Vozi tamo — rekao mu je Balmer. — Sačekaćemo da prođe ova žega, pa ćemo nastaviti put.

Red dade znak suvozaru, i skrenu kola sa puta.

Uskoro je mali karavan stao pod krošnje nekoliko velikih stabala. Balmer sjaha, uze kofu sa prvih kola i zahvati vode iz bureta koje je visilo na njima, i napoji konja.

Margi dojaha do njega. Sačekala da kofa bude prazna, i ispruži ruku, da je uzme od Balmera. Ali, on kofu ponovo napuni vodom, i sam napoji Marginog konja.

— Hvala vam — rekla mu je ona.

— Kako je našem vojniku? — upitao je Balmer.

— Odlično se osećam — odgovorio je narednik, čuvši Balmerovo pitanje. On siđe sa kola i pride Balmeru. — Da, sasvim mi je dobro... — dodade smeškajući se.

— Drago mi je što to čujem, naredniče...

*

— **V**eć deset dana smo na putu i nije nam se dogodilo ništa nepredviđeno — rekao je mladi narednik Balmeru. — Niko nas nije napao, niti nam pravio neke smetnje. Mislím da smo bezbedni i da bismo najzad mogli da promenimo pravac i

ubrzamo tempo. Ako nastavimo ovim putem, nikada nećemo stiće. Mnogo vremena smo izgubili...

— Ja ne mislim tako — odvratio je Balmer. — Jeste da smo išli zaobilaznim putem, ali nas je to spaslo, jer nismo prolazili na sred indijanske teritorije.

— I ovde ih ima, i ima ih u još tri države prema severu. Ako nas dosad nisu napali, neće ni nadalje. Ono najgore je prošlo, više nigde ih nema toliko kao u krajevima kroz koje smo već prošli.

— Nismo naišli na njih — kazao je Balmer — samo zato što smo išli kroz krajeve u kojim ima malo divljači, pa ovamo i ne zalaze. Ako i naiđemo na njih, biće to manje grupice, sa kojim ćemo lako izaći na kraj. Ali ako promenimo pravac, i zađemo u brda, sigurno ćemo ih sresti. Videće šta nosimo, i napašće nas. Ali, tada to neće biti male grupe. Ne zaboravite, naredniče, nas smo sedmorica. A to nije dovoljno da se potuče veća grupa ratobornih momaka.

— Dobro... Ipak, uskoro ćemo morati da skrenemo, jer drugačije nećemo moći da stignemo do vojnog utvrđenja, ukoliko ne mislite da ga zaobiđemo u velikom luku i pridemo mu sa severne strane. Ne znam kakve su vaše namere i...

Balmer ga prekide:

— Uopšte nije važno kakve su moje namere — rekao je Balmer. — Moje odluke zavise isključivo od uslova na putu, i prema tim uslovima ih dorosim.

— Nadam se da ćete i odsad raditi onako kako je najbolje za sve nas, i za vojsku... — izrazio je narednik svoju nadu.

— Ovo leto je veoma toplo i suvo — rekao je Balmer — i tamo, gore, kuda nas sada vodi put, gotovo da nema vode. Re-

zerve imamo, ali samo za dva dana. Zato ćemo prekosutra da primenimo pravac, i to prema Brezovom potoku.

— Zašto to ne bismo učinili odmah? — pitao je narednik. — Šta ćemo tamo gore, na visoravni? Zašto i dalje da se čvarimo po ovom suncu?

— Tamo gore imaćemo šansu da još jednom nestanemo a da ne ostavimo tragove — odvratio je Balmer.

Narednik Lekroj se nasmejao.

— Bez traga smo nestali već drugoga dana — rekao je. — Uz to, vi ste stalno jahali iza karavana i uklanjali tragove. Ne vidim zašto bismo komplikovali stvar time što bismo opet pravili veliki zaobilazak. Svaki dan nam je dragocen, Balmere. Mislite malo i na naseljenike koji žive u gornjem toku Arkanzasa. Oni su u opasnosti, i ovo oružje je tamo neophodno.

— Ne brinite, naredniče, nisam ih zaboravio. Naprotiv. Danonoćno mislim na njih, i zbog njih i radim ovo što radim.

— Ne shvatam šta ste hteli da kažete, Balmere. . . . — čudio se narednik.

— Pa, hteo sam da kažem da smo prinuđeni na taj manevar, kako ste vi to nazvali. — Moramo na Brezov potok!

— Ne na Brezov potok! — iznenada je uzbuđenim glasom rekla Margi.

I Balmer i narednik se okrenuše prema njoj.

Balmerov pogled se smrknu. Ispiti, učki je posmatrao Margi. zatim je rekao prilično oštro:

— Voleo bih, gospodo Irving, kada biste najzad otvorili usta i rekli ono što bi za nas moglo da bude interesantno! Krajnje je vreme da to uradite.

Margi poblede.

Dugo je gledala u obojicu, pre nego što je počela da govori isprekidano:

— Moj. . . muž. . . on je. . .

— Šta je bilo sa vašim mužem?! On je bio šef te bande, zar ne? Vi znate ceo plan, je li tako, gospodo Irving? — pitao je Balmer.

Ona potvrdno klimnu glavom.

Narednik razrogači oči i uhvati se za glavu.

— Banda Brajana Grendžera je, po planu, trebalo ovaj transport da štiti od Indijanaca i drugih bandi. . .

Do tog trenutka, ljudi su bili obuzeti poslovima oko kola i oko konja, ali, čuvši šta je Margi rekla, sve su ostavili i prišli njoj, naredniku i Balmeru.

Samo su Frenk Meloun i Krejg ostali kod kola, gde su upravo podmazivali točkove.

Bili su tu Red Džening, Korin Gilmor i Glen Froster.

Margi ih pogleda.

— Dalje, gospodo Irving! — podsticao je Balmer ženu. — Gde, po planu, treba da usledi napad na transport? — Žena pogleda u trojicu vozara.

U tom trenutku Red Džening umalo ispusti cigaretu koju je držao u ruci.

— Kod Brezovog potoka! — odgovori Margi.

— Šta je? — pitao je Gilmor. — O kakvom napadu govorite?

Narednik nervoznim glasom reče:

— Oni tipovi već danima nemaju pojma gde se mi nalazimo!

— Njegov glas zvučao je tako kao da prebacuje Balmeru što umišlja opasnosti i zbog toga ne vodi karavan kako treba. — Izgubili su naše tragove već odavno! Nećemo otići na Brezovo jezero, neka nas čekaju. Neka čekaju do Sudnjeg dana! Dok oni budu bežali tamo, mi ćemo stići u vojno utvrđenje. A oni se neće

usuditi da dođu do Fort Gipsona, kada shvate da smo ih nasamarili. Jednostavno treba da zaobidemo onaj kraj!

Balmer se nasmešio jednim krajem usana, čime je pokazao da mu uopšte nije do smeha. Pri tom je ruku stavio na dršku svog revolvera.

— Naredniče, nemojte da budemo naivni. Mi se njih nismo oslobodili, i oni su nam na tragu isto kao što su bili i prvoga dana. Ne samo da su nam na tragu nego su i sasvim blizu.

Svi su iznenađeno pogledali u Balmera. Ipak, najviše se začudio Red Džening.

Narednik je sada bio ljut.

— Vi ste bolesni, Balmere! Svašta pričate! U stvari, vi se samo šalite — ublažio je ton.

— Na žalost, to je puka, gorka istina — odgovorio je Balmer ozbiljno. Sada se nije smeškao ni jednim krajem usana. — Od samog početka su nam za petama.

— Kako je to moguće? — pitao je narednik.

— Pa, i meni je to u početku bilo čudno i predstavljalo mi je veliku zagonetku — odgovorio je Balmer. Najpre mi je bilo ne-shvatljivo kako to da Grendžer stalno pronalazi naše tragove, iako smo ih uklanjali i išli ne-predviđenim pravcem, za koji niko nije znao, pa nisu ni oni mogli da znaju. . .

Balmerov pogled prikova se za Reda Dženinga, i on izvadi revolver i uperi ga u njega.

— Od pre nekoliko dana to za mene više nije tajna. Rešio sam zagonetku.

Džening sada zaista ispusti cigaretu, i ustuknu korak.

Balmer mirno nastavi:

— Već odavno mi je jasno ko je ovde izdajnik. Rede, ti i tvoj bič. . .

Dženingsove oči sevnuše. On proguta pljuvačku, pogleda u

Balmera, pa u narednika, a zatim i u ostale. Onda reče:

— To je besmislica! Obična ludost. . .

— To samo izgleda tako kako kažeš, Rede — odvrati Balmer. — I to samo zato što sam sve to prilično dugo pratio a da nisam ništa preduzimao, niti pominjao. Sigurno se pitaš zašto sam, ako sam znao, dozvolio da nas Grendžer i njegovi banditi prate tako dugo, čak dovde. Pa, hteo sam da Brajan Grendžer bude uveren da sve teče onako kako njemu odgovara. Da se uljuljka u svojoj sigurnosti. Gore, na vi-soravni, nema žbunja na kom bi mogao da ostavljaš poruke, Rede. Da li si razmišljao o tome?

Red Džening se nasmeja nervozno.

— Mora da vam se od vrućine pomutio mozak, Balmere, kada tako mislite. Stvarno je smešno to što govorite. . . — rekao je.

Balmer mu polako pride, zastade tik ispred njega i nasloni cev revolvera na njegov stomak.

Gledao ga je pravo u oči dok je govorio:

— Ti, Rede, i ja, noćas ćemo skrenuti prema zapadu i ostavićemo znake za Grendžera, dok će transport nastaviti prema severu.

— Grendžer će znati da je u pitanju trik i da ti sigurno nećeš voditi karavan tim putem! — odgovorio je Red Džening besno i sa mržnjom.

— Nas dvojica ćemo ga ubediti u to! — reče Balmer Redu, i skloni revolver sa njegovog stomaka.

Narednik im pride.

Njegov pogled, preteći i odlučan, zaustavi se na Dženingu.

— Ovde smo kao u vojsci — kazao je. Kao u ratu, i tu važe takva pravila. A vi dobro znate šta to znači, Džening. Lično ću proveriti da li je sve to tačno.

Ako jeste, bićete propisno osuđeni, zna se, na smrt!

Džening poblede.

Margi je otvorenih usta zurila u njega.

Balmer okrenu glavu i sa strane pogleda u narednika Lekroja.

— Za sedam dana, mi smo u Fort Gipsonu — reče. — Komandant utvrđenja će. . .

On ućuta. Margi se okrenula i gledala nekud užasnuto. Video je da žena hoće da kaže nešto, da vikne, ali ju je Gilmor preduhitrio:

— Balmere! — viknuo je.

Balmer brzo pritisnu cevi oba revolvera u Dženinga. Nije trebalo da se okreće da bi znao šta se događa.

I narednik pogleda u Gilmora. Njegova ruka se približi armijskom koltu, koji je još uvek bio zakopčan u futrolu opasača.

— Gilmore! — viknu narednik. — Šta je ovo?! Jeste li svi polude li?!

— Balmere — obrati se Gilmor vodi transporta — baci oružje!

Narednik otkopča futrolu i uzviknu:

— Ovo je pobuna!

— Naredniče, ostavite revolver! — opomenuo ga je Gilmor. — Nećete na vreme stići da ga izvadite!

Narednik odmah povuče ruku, pa reče Glenu Forsteru, koji je stajao blizu Gilmora:

— Uzmite oružje od njega, čoveče!

— Ne čini to, Glene! — odmah je reagovao Gilmor, a te iste reči ponovio je i Red Džening, smejući se izazovno i drsko.

Narednik pođe prema kolima, da bi se sklonio sa linije vatre.

— Stanite, naredniče! — naredio mu je Gilmor. — Ja neću ovde nikoga da ubijem. Niko me se ne tiče osim Balmera. I, da biste

samo znali, reći ću vam: i ja sam ovde zato da učinim sve da transport ne stigne na cilj. Međutim, moji razlozi su drugačiji nego Dženingovi. Meni ne trebaju puške, nisam se uključio u ovaj posao zbog njih. Meni treba Dejvid Balmer. Zbog njega sam ovde. Balmere, baci oružje! Brojaću do tri, a onda pucam! Isto kao što si ti pre nekoliko godina pucao tamo, u Kansasu!

Odjednom, Balmeru sinu. Setio se onoga što je Gilmor upravo spomenuo.

Spustio je oružje na zemlju.

Džening nogom gurnu jedan revolver tako da se on sada našao tačno na dohvat njegove ruke, i on se brzo sagnu i uze ga, pa pride Gilmoru.

— Ovo ti nikada neću zaboraviti, Korine. Mnogo si mi pomogao — rekao. — Pusti mene, ja ću da ga. . .

Gilmor ga prekide:

— Ovde sada ja izdajem naređenja, Rede! Naredniče, dajte mi svoj revolver! — zatražio je.

Narednik se okrenu na sve strane i počeo da otkopčava pojas. A kada je video da nailaze Krejg i Meloun, ruka mu je zastala u pola pokreta.

Njih dvojica imali su vinčesterke u rukama, i nisu bili na liniji Gilmorovog i Dženingovog nišana.

U tome su i narednik i Balmer videli svoju šansu, i pokrenuli su se, da bi izmakli hicima dvojice bandita. Pokrenuo se i Glen Froster, koji je odlučio da bude na Dženingovoj strani.

Gilmor je počeo da puca, i Balmer i narednik zastadoše.

Gilmor doviknu Margi Irving:

— Sklanjajte se, gospođo! Ovde upravo nastaje pakao! Bežite dalje!

Meloun i Krejg su bili u nedoumici da li da pucaju, jer su se plašili da će ona dvojica odmah ubiti narednika i Balmera. Me-

loun je pokušao da urazumi Gil-mora:

— Korine, nije u redu ovo što radiš. Baci oružje, jer ću u protivnom morati da pucam u tebe!

Gilmor, Džening i Froster stajali su tik jedan pored drugog, dok su Balmer, narednik i Margi stajali ispred konja, udaljeni od opasne trojke nekih pet jardi, koliko je iznosilo i rastojanje do Melouna i Krejga.

Džening se provuče ispod ru-de jednih od kola i s leđa počeo da se približava Melounu.

— Pazite! — viknu Balmer u trenutku kada je stari Meloun već opazio Dženinga, i odmah ispalio hitac prema njemu.

Gilmor zgrabi Margi za ruku i povuče je dole. Svi se baciše na zemlju.

I Krejg je pucao.

Nije nišanio, pucao je nasumi-ce. Ljut što ne može da pogodi nijednog od naoružanih bandita, bacio je pušku i poleteo prema Gilmoru, vičući da će ga zadržati golim rukama i da će mu slomiti kičmu.

Tek što je izgovorio svoju pretnju, jedan metak ga je pogodio usred grudi, i on pade kao pokonjen.

Sada više niko nije pucao.

Meloun je čučnuo pored Krejga i opipavao mu puls. I Balmer je počeo da se diže. Video je Gilmora kako prilazi Dženingu i kaže mu:

— Možeš ići da obavestiš svoje prijatelje da mogu da preuzmu transport. A ja ću da vidim šta ću sa ovom dvojicom naduvanih tipova!

Sada Balmer stade ispred njega.

— Gilmore — obratio mu se — ja ne mogu da se setim da ste tada i vi bili prisutni, mada ceo događaj dobro pamtim. Da li je vaše pravo ime ovo kojim ste se ovde predstavili?

— Da, to je moje pravo ime — odgovorio je Gilmor. — A ja sam čovek, koji je one noći, kada je bila pucnjava, obećao da će ostati na vašem tragu. Sećate se, tamo, na reci. . . Kada se pucnjava okončala, doviknuo sam vam da ću vas kad-tad naći. Zapravo, zakleo sam se u to. Vi ste rekli samo toliko da vas za to nije briga. Međutim, izgleda da vam sada, kada vas držim u šaci, nije svejedno i da više ne mislite tako. I te kako vas je briga, Balmer. Vidim to po vama. Da, rekli ste i to da vas ionako uvek slede neki tipovi i da jedan manje ili više za vas ne znači ništa. I Patrik Disejn, kockar, bio vam je na tragu. I on je želeo vašu smrt. Ali, to nema veze sa mnom. On je radio za svoj račun. Vi ste tada bili šerif u Vegdornu, u Kanzasu, je li tako?

Balmer klimnu glavom.

— Vidite, onaj ko vas je pratio, mogao je još u Forkstonu da sazna da ćete voditi ovaj transport. Upravo tamo sam sreo Disejna. Udružili smo se, zajedno smo krenuli u Melkros. Uz put je govorio mnogo, i stalno je ponavljao da mora da vas ubije. On je imao svoje razloge, a ja svoje.

— Skoro vas je preduhitrio — primetio je Balmer nastojeći da deluje staloženo.

— Procenio sam da je preslab za vas i da neće uspeti da ostvari ono zbog čega je došao da vas potraži. Znao sam da ste jači od njega, i zato sam ga mirne savesti pustio da radi šta hoće. Znao sam da ću na kraju ja biti onaj koji će vam doći glave.

Sada se u razgovor umeša narednik:

— Ovo oružje za naseljenike znači život i smrt, ljudi.

Zato, urazumite se i obavite posao, a svoje lične razmirice rešavajte kasnije. Gilmore, ako se ne prizovete pameti, predaću

vas vojnom sudu, a šta to znači, već sam rekao Dženingu.

Gilmor, međutim, nije obraćao pažnju na te reči.

— Glene — obratio se Frosteru — sveži narednika i Balmera! Svezane, natovari ih na kola, a posle toga neka Džening ode kod svojih prijatelja i kaže im da ih kola čekaju ovde, neka ih preuzmu.

On se okrenu prema Balmeru:

— Mogao bih sada da vam prosviram metak kroz glavu, ali mislim da će za vas biti veća kazna da bespomoćni gledate kako drugi preuzimaju ovaj transport. Hoću da osetite kako je doživeti poraz.

Froster je doneo užad sa kola. Kada je svezao Balmerove ruke, prišao je Džening. Bacio je na zemlju dve puške, koje je uzeo od Melouna i Krejga, i, zadovoljan, pogledao u Gilmora i Frostera.

— Odlično ste obavili posao, momci — rekao je. — Naš šef će vas verovatno uzeti u grupu, da do kraja učestvujete u ovom poslu. A šta ćemo sa starim? Eno ga, tamo, čuči i ne mrda od Krejga. . .

— Dajte mu konja, i neka se gubi — predložio je Froster. — Nije nam potreban, a nije ni opasan, pa neka ide.

Ali, Gilmor se sa time nije složio.

— Kada Grendžer preuzme transport, neka ide ko kuda hoće, pre toga niko neće napuštati ovo mesto! — naredio je.

Sve vreme je Margi Irving stajala i ćutala. Sada se Gilmor obratio njoj:

— Vi ćete, pretpostavljam, želiti da nastavite do Fort Gipsona. Možda će vas narednik i Balmer otpratiti do tamo — smeja se lukavo. — Ipak, ako se posle toga jednom sretnemo, ispričaćete mi. . .

— Nitkove! — prekide ga Margi. — Vi ste običan nitkov! Bednik sa kojim ja nikada više neću da razgovaram!

Okrenula se i otišla je prema kolima.

Gilmor je prestao da se smeje i gledao je za njom. Lice mu se odjednom smrklo. Onda je rekao zlobnim glasom:

— Nadam se da ćeš stići do Fort Gipsona, ali četvoronoške!

Posle toga, njih trojica smestiše Balmera na prva kola, i tamo mu svezaše i noge.

Sada je on sedeo među sanducima sa puškama. Ispod cirade bilo je veoma zagušljivo i gotovo nepodnošljivo. Odjednom, Balmer je počeo da se preznojava.

Ali, ne samo od vrućine.

Podigao je glavu i pogledao u ciradu. Prebacivao je sebi što se prevario i nije primetio da Gilmor ima nešto protiv njega, što je sve vreme mislio da samo kockar hoće da se bori protiv njega.

Prebacivao je sebi što je često mislio i na Margi Irving, pa mu je verovatno zbog toga promaklo nešto što je bilo mnogo važnije.

I, umesto da se više brinuo o ljudima u transportu, on je budno motrio na one koji su ih pratili.

Mučile su ga sve te misli. Počelo je da ga hvata očajanje, jer je shvatio da je ovoga puta došao kraj i da više neće moći ništa da uradi.

Ljut, počeo je da snažno trza ruke i noge, ne bi li užad, kojim je bio svezan, popustila.

A onda je čuo topot konja koji se brzo udaljavao.

Znao je da mu je preostao još najviše jedan sat, da pokuša da se izvuče. Za jedan sat, stići će Grendžerova banda. Ko zna šta će ona uraditi sa njim.

Uto je Gilmor podigao ciradu i pogledao Balmera očima punim mržnje.

— Mnogi su želeli da vas vide mrtvog. A ja sam sanjao da vas vidim upravo ovakvog — nemoćnog, slabog. Za čoveka kao što ste vi, nema goreg od ovoga. Znam, verovatno želite da ste mrtvi. Ali, ne. Ne, još. Tada ne biste bili svesni ničega, pa ni svoje nemoći i slabosti... Kada Grendžer preuzme transport, vaš poraz će dostići vrhunac. Hoću da to doživite! I ako ostanete živi, nikada nećete povratiti ugled. Dejvid Balmer će biti čovek koji je zauvek izgubio obraz. Gotovi ste. Potučeni do crne zemlje!

Balmer je bio uveren da nikakvim rečima ne može da utiče na tog čoveka. Mržnja i želja osvetom, koje su se nedeljama, danima i godinama taložili u tom čoveku, bile su jače od svega, jače od svakog rezona.

Nije se nadao da će imati bilo kakvog efekta da išta kaže u svoju korist. Sada više i nije mislio na sebe. Celoga života je bio savestan i za njega nije bilo ničeg važnijeg nego da završi započeti posao.

Nije mislio na sebe.

Mislio je na naseljenike, tamo, na gornjem toku reke Arkanzas.

Možda bi ipak vredelo da razgovara sa Gilmorom, da u njemu izazove saosećanje sa onim jadnim ljudima.

I, počeo je.

Gilmor ga je slušao, ali te reči nisu naišle na odjek kod njega. Balmer kao da je govorio u vazduh, tolika je bila Gilmorova mržnja.

Taj čovek je iz bitke sa njim hteo da izađe kao pobednik, pa makar to stajalo života i hiljade nedužnih ljudi.

Onda je Gilmor rekao:

— Red Džening je odjahao na tvom konju, Balmere. Kada se

vrati, a to će biti otprilike za jedan sat, pustiću te da odeš. Da se odvučeš, kao besan pas! Od ovoga što si doživeo ovde nikada se nećeš oporaviti. Meni će to značiti mnogo, jer ćeš patiti i nikada više nećeš biti onaj isti koji si bio. Samo mi nemoj ponavljati da si obavljao svoju dužnost kao šerif... To me se ne tiče. Da nisi tada bio šerif, sada bih te sigurno ubio. Ovako, još sam i milostiv prema tebi...

Cirada se spusti, i Balmer ostade sam.

Vreme je naprosto letelo.

U jednom trenutku, čuo je lake korake pored kola. Neko je počeo da podiže ciradu.

Osećao je nečiju ruku na svojim leđima. Na pod kola, pored njega, pade nož.

Posle noža, tu se našao i derin-ger.

Zagledao se u njega, znao je čije je to oružje.

— Gospodo! — čuo je Gilmorov glas spolja. — Dodite ovamo! Nemojte da špijunirate oko onih kola!

Balmer zadrža dah...

*

Red Džening je bio nestrpljiv da stigne do Grendžera, da mu javi radosnu vest. Terao je konja u galop i nije se osvrtao, niti gledao levo ili desno od puta.

Nakon izvesnog vremena, Balmerov konj je posustao i nije mogao da juri onoliko brzo koliko ga je Džening terao.

Morao je da uspori.

Onda je, iznenada, čuo udaljene hice i povike. Bilo je to na mestu na kom je, videvši ogolelo žbunje, skrenuo prema jednom brdu.

Iza tog brda bi trebalo da je Grendžer, a upravo odatle se čula buka, koja je postajala sve

glasnija, kako je savladavao milju po milju.

Nakon više od pola sata, stigao je do podnožja brda. Iza nje ga je bila borba u toku.

Hteo je da sjaše i pešice se popne uz brdo, da bi video šta se s one strane događa, kada je u njegovom podnožju, usred rastiinja, primetio čoveka.

Odmah ga je prepoznao.

Bio je to Keni Retborn, drugi po važnosti u Grendžerovoj bandi.

— Hej, Keni! — vikao je i mahao šeširom. — Keni!

Pojahao je prema njemu.

Stigavši na nekoliko jardi od njega, primetio je da mu je lice smrknuto, a odmah zatim je primetio da je Keni Retborn ranjen.

— Šta je, Rede? — upitao je Retborn. — Sigurno ne donosiš dobre vesti, čim si...

— Ceo plen je u našim rukama! — splasnula je, ipak, Redova radost, pošto je shvatio da je Grendžer u opasnosti. Ukratko je rekao o čemu se radi.

— Radovaće se Brajan... — slabim glasom je odgovorio Retborn. — Sukobili smo se sa Indijancima... Vidiš, dobio sam me-tak u rame...

— Najpre su bila samo petorica, a kada smo počeli da se borimo protiv njih, počeli su da nailaze sa svih strana. U trenutku kada su me ranili, bilo ih je već tridesetak. Uspeo sam da se dovučem ovamo.

Džening poblede. Izvuče pušku iz skabarda i pogleda okolo.

U tom trenutku, na vrhu brda, spazi Grendžera i još nekoliko ljudi. Spustili su se do njih.

— Imamo kola! — rekao je Red Džening, ali ovoga puta bez trunke oduševljenja. I on je bio uplašen.

Preko Grendžerovih usana prelete osmeh!

— Dobro je... — reče. Potom se obrati ostalima: — Na konje, momci! Malo ćemo da pojurimo crvene, a onda nastavljamo put! Hajde i ti, Rede.

— Ja... Ovaj konj je iscrpljen, jedva je došao dovde — odgovorio je Džening.

Grendžer pogleda u konja.

— Nije tvoj? — upita.

— To je Balmerov konj...

— Ne mari, uzmi drugog. Potreban mi je svaki čovek. Moramo se otarasiti onih Indijanaca. Malo su se primirili, ali moramo da im pokažemo svoje zube! Ako to ne uradimo, ponovo će nas napasti. A ti, Keni, diži se na noge i uzmi pušku. Ako naiđu, pucaj! Možda će hteti da uzmu naše konje. Ako pripucaš, pobeći će.

Grendžer pogleda prema horizontu.

— Požurimo, ljudi, jer ako izbi je oluja, a sve mi se čini da hoće, nećemo ništa videti. Idemo!

Red bezvoljno pride jednom lepom vrancu i uzjaha ga. Posle svega, nije bio raspoložen za borbu protiv Indijanaca. Ali, nije mogao da odbije naređenje svog šefa.

— Rede — obratio mu se Grendžer — tvoj drug valjda neće kidnuti sa kolima?

— Ne, sigurno neće. Grover nije loš momak. Sačekaće nas — odgovorio je Džening.

U tom trenutku, pošto je krenuo u pravcu u kom je Grendžer pokazao da svi krenu, ugledao je nekoliko poginulih prijatelja.

Nešto ga je preseklo u grudima kada je video da su probode-ni strelama, neki od njih čak i sa više strela.

Nebo je postajalo sve tamnije, i on je molio boga da oluja što pre izbije, da ne bi išli da gone Indijance.

— Jahaćemo do ivice one šume — viknuo je Grendžer ostatku svoje bande — i tamo ćemo

ostaviti konje. Indijanci su sigurno u šumi. Tamo ćemo da ih sredimo!

Dodavola, pomisli Red Džening, šta mi je to trebalo? Nešto ga je gušilo, imao je loše predošćanje. Druga priča je bila borba sa neprijateljem koji je pred tobom, ili znaš kako će da reaguje. A Indijanci... sa njima se nikad ne zna.

Još nisu ni bili stigli do ivice šume, kada su iz gustiša, prema njima, poletele strele. Svi su odmah sjahali.

Džening je začuđeno gledao u Grendžera, kako pucajući trči prema šumi, kao da tamo nisu ratoborni i opasni Indijanci; i ostali su radili to isto, ali ne tako zdušno kao Grendžer.

Iako je prilično bio zaostalo, Džening je video da su sve šanse na njihovoj strani. Strele više nisu letele, a i hici su utihnuli.

Ubrzo je ugledao Grendžera, kako izlazi iz šume, a za njim i ostali.

Indijanci su pobjegli i verovatno ih više neće napadati.

— Sredili smo ih! — vikao je Grendžer. — Ostalo ih je premalo da bi se usudili da pođu za nama. Sada idemo da pokupimo Kenija, pa pravac po transport!

*

Balmer se čudio što još nema Grendžera i njegovih bandita; po njegovoj računici, već je trebalo da se pojave.

Bio je zahvalan Margi što mu je doturila revolver i nož. Osloboodio se užadi, i sada je u desnoj ruci držao deringer, a u levoj nož.

Čučao je među sanducima i osluškivao.

Čuo je korake koji su se približavali. Odjednom, u kolima, pod ciradom, postalo je mračno, pa

je Balmer pretpostavio da su oblaci zaklonili sunce.

Ipak, donekle je bila vidljiva senka nečije ruke, koja se približavala ciradi.

Balmer podiže ruku sa revolverom.

Ubrzo potom ugledao je Gilmora.

— Pazi, ovo može da opali! — rekao je, na šta se Gilmor u trenu ukočio i zagledao se u ubojito oružje. Bio je jako iznenađen onim što vidi.

— Podignite sasvim ciradu, i polako odstupite! — naredio je Balmer, uspravivši se.

U tom trenutku je Gilmor došao k sebi od iznenađenja i ponovo uspostavio kontrolu nad sobom. Viknuo je, spustio ciradu i skočio u stranu.

Pre nego što je Balmer mogao da puca u njega, cirada mu je zatovrila vidik. Sekund kasnije, bila je izrešetana Gilmorovim hicima.

U kolima je bio potpuni mrak, i Balmer nije video ništa. Podigao je ruku sa nožem i zaparao ciradu sa druge strane kola. Iskočio je iz kola, obišao ih i, videvši Gilmora, koji je opet pucao u kola, ispalio hitac prema njemu.

Gilmor se iznenadio, jer ga nije očekivao sa te strane. Međutim, to ga nije sprečilo da i dalje pokuša da ubije Balmera.

Sada su stajali jedan naspram drugog, i pucali.

Balmera je opet poslužila sreća.

Uspeo je da izbegne Gilmorove metke, ali jedan njegov zabio se u Gilmorove grudi.

On pade na kolena. Ispalio je još dva hica, ali njegova ruka već je bila klonula, i nije uspeo da pogodi protivnika; onda se umirio i više se nije micao.

Pojavio se Glen Froster iza Balmerovih leđa. Videvši njego-

vu senku, Balmer skoči u stranu i zahvaljujući tome ostade živ.

Froster se sklonio iza točka, i odatle pucao. Shvativši da mu zaklon nije najbolji, iskoristio je trenutak kada je Balmer punio deringer, pa je potrčao prema jednom stablu. Kada se sklonio iza njega, uzviknuo je:

— Držaću te na nišanu dok ne stigne! Grendžer! Ne mrđaj, inače pucam!

Sada je Balmer reagovao, nije mogao da stoji i čeka da dobije metak. Usudio se da se pokrene, i sada je između Frostera i njega bilo dvoje kola.

Pucnjava se nastavila.

U jednom trenutku, Balmer je shvatio da u deringeru nema više metaka. Proći će izvesno vreme dok i Froster to shvati. Balmer je procenio da svakog trenutka može da se pojavi Džening, sa banditima.

On spusti deringer na zemlju, i uze nož. U isto vreme, njegov pogled pade na revolver, koji je bio u travi, u blizini poginulog Gilmora.

Plašeći se da će Froster otkriti da on ne može da mu se suprotstavi oružjem, Balmer sačeka da njegov protivnik isprazni šaržer.

Brojao je hice; ... pet, šest...

Onda je izjurio iz zaklona i podigao Gilmorov revolver. U njemu je sigurno bilo bar još dva metka.

Potom stade ispred stabla, koje je Gilmor koristio kao zaklon.

— Izadi! — rekao mu je Balmer. — Za tebe je igra završena, Gilmore!

Ovaj izade, podignutih ruku.

Pogledao je u pravcu iz kog je očekivao da se pojave Grendžer i ostali njegovi banditi. Ali, njih još nije bilo.

— Šta će ti sve to? — upitao je Gilmor Balmera. — Znaš li da sada nemaš dovoljno ljudi sa ko-

jim bi transport odveo do Fort Gipsona?

Balmer mu ne reče ništa, nego mu pride i drškom revolvera ga udari u glavu. Ovaj pade, bez reči.

Balmer ga podiže na leđa i odnese do kola, u kojim je i on do pre nekoliko minuta bio zatočen. Smesti ga tamo, ispod cira-de.

Uto naiđe Margi, sa puškom u ruci.

— Narednik je napred, u prvim kolima, a starog su smestili na treća kola — rekla je Margi. — Da sam mogla, i njima bih dala neko oružje, ali, na žalost, imala sam samo jedan revolver i jedan nož.

— Hvala vam mnogo, Margi — nasmešio joj se Balmer. — Zaista ste mi mnogo pomogli, a verovatno i spasli život.

Ona nije skidala pogled sa njega.

— Htela bih da vam se izvinim, Balmere... — rekla je tiho. — Bila sam...

On odmahnu rukom.

— Nemate vi zašto da mi se izvinjavate, Margi. Sve je u redu. Iskupili ste se. Sada moramo da vidimo kako ćemo dalje.

On pride prvim kolima, i tamo naredniku oslobodi ruke i noge.

— Vi ćete preuzeti ova kola, naredniče, rekao je. Na žalost, nema drugog izbora, premalo nas je ostalo. Vozićete na sever, sve dok vam ne budem izdao drugačije naređenje.

— Gde je Grendžer? — interesovao se narednik Lekroj.

— Verovatno nam se još nije dovoljno približio — odgovorio je Balmer, skočio sa kola i požurio prema trećim kolima, gde je bio Meloun.

— Koliko nas još ima? — pitao je Meloun.

— Trojica...

Uto Margi viknu:

— Ima nas, zajedno sa mnom, četvoro!

Starac pokaza prema horizontu.

— Nevreme bi moglo da nam bude od velike koristi — reče. — Treba da požurimo!

*

Margi je svoga konja vezala za treća kola, i sela je pored Balmera.

— Bilo bi bolje da ste seli u kola, Margi — rekao joj je on. — Idite natrag, i podignite ciradu, da bih mogao da kontrolišem put iza nas!

Margi napusti vozaarsko sedište i preko buradi sa municijom i vojničkih čebadi ode sasvim natrag, i podiže ciradu. Kada se vratila, upitala je:

— Imate li još neku želju, gospodine Balmer?

— Imam: dobro otvorite oči! — odgovorio joj je Balmer.

Opet je sedela pored njega. Osećao je njen pogled sa strane, ali je stalno gledao napred, ne dozvoljavajući sebi da u ovim teškim trenucima izgubi kontrolu. Povukao je uzdu...

U tom trenutku sevnu.

— Sevnulo je — izgovorila je Margi uplašenim glasom.

— Primetio sam... Nego, dobro pogledajte, da li ima nagoveštaja da je Grendžer blizu?

Ona se okrenu, i odgovori:

— Ništa se ne vidi...

Opet je uporno gledala u njega.

Narednik Lekroj se držao Balmerovog uputstva i vodio je kola prema severu. Sada je put bio ravan, i transport je dobro napredovao.

Međutim, uskoro je teren postao valovit, i kola su se zanosila, pa je Margi stalno morala da traži oslonac, kako ne bi pala sa kola.

Pri tom je Balmer nastojao da se izmakne, kako ga Margi ne bi slučajno dodirnula.

Odjenom, točak upade u rupu, i kola se nakriviše. Margi vrisnu, is-

pruži ruke i obisnu se oko Balmerovog vrata. Čim su se kola ispravila, ona se povukla i od toga trenutka je pazila da ne dodirene Balmera. Držala se za prečku ispred sebe, i ćutala je.

Balmer je to primetio, ali se pravio nevešt. U sebi se smeškao i bilo mu je drago što se sve odvija upravo tako. Margi se s vremena na vreme okretala, da vidi da li ih neko prati.

Balmer je primetio i to da joj je lice porumenelo od trenutka kada ga je zagrlila spontano. Od tog trenutka držala se ukočeno i sada više nije gledala u njega.

Veče je počelo da se spušta, i vetar je duvao sve jače. Kroz podignutu ciradu, prašina je kovitlala kroz kola. S vremena na vreme, Balmer bi se uspravio i pogledao natrag, preko buradi sa barutom i čebadi.

Ali, od Grendžera nije bilo ni traga.

A kada je uskoro počela i kiša da pada, ponadao se da je ponovo uspeo da umakne Grendžeru i njegovoj blizini.

*

Mali karavan kretao se pored Arkanzasa. I sada su Margi Irving i Dejvid Balmer sedeli zajedno, na istim kolima. Malo su razgovarali, govorili su samo onda kada je to bilo neophodno.

U jednom trenutku, Margi se zagleda u Balmera; primetila je da je zamišljen.

— O čemu razmišljate? — upitao ga je.

On je pogleda. Dugo je gledao u nju dok nije odgovorio:

— O vama, Margi.

— O meni...

— Da — brzo odgovori Balmer — mislim na to kako se zapravo uklapate u ovaj kraj. A,

sećate se, rekao sam drugačije. To je zato što vas sada bolje poznajem. . .

— Ne, možda nije zato — odvratila je Margi. — Kada ste ono rekli, bili ste u pravu. Stvar je u tome što sam se ja promenila u poslednje vreme. . . otkako sam na putu sa vama. Možda mi nećete verovati, ali zaista sam se promenila. Osećam to. Ovaj put, ovaj transport, događaji, vi. . . sve je to uticalo na mene, da se promenim, da mislim drugačije. Vidite, još pre kratkog vremena, ja sam nameravala da vas pustim da vodite transport gore, na Brezov potok. . . Nameravala sam da učinim sve, samo da idete na onu stranu, iako sam znala šta vas tamo čeka.

— Znam — nasmejao se Balmer. — Bilo vam je stalo do toga da se borim protiv Grendžera, jer ste se nadali da ću ga ubiti.

— Da. . . Ali, sada Grendžer više nije važan. Na stvari gledam drugačije i više ne mislim na njega, niti mi je osveta na kraj pameti.

Odjednom Balmer upita:

— Šta mislite, šta je bilo sa propovednikom? Da li su ga Grendžerovi ljudi možda ubili?

Margino lice se smrknu.

— Otkud ste se njega setili? — upitala je porumenevši u licu.

U tom trenutku Balmer pucnu bućem, u znak da se karavan zaustavi. Prva i druga kola odmah se zaustaviše, pa i Balmer tada povuče uzdu.

Umesto da odgovori na Margino pitanje, on joj reče:

— Treba da napojimo konje. . .

Narednik dođe do Balmera, pa ga upita začuđeno:

— Zašto smo sada stali? Do Fort Gipsona nemamo više od nekoliko sati vožnje.

— Baš zato ne treba da žurimo — odvratio je Balmer, na šta

ga je narednik samo pogledao, pravdajući tu Balmerovu odluku time što je on ipak bio iskusn i do tog trenutka se uvek pokazalo da su mu potezi bili na mestu.

Odjednom, narednikov pogled kliznu na Margi, i njemu sinu zašto se Balmeru više ne žuri da stigne na cilj.

Upravo u tom trenutku je Balmer pomagao Margi da side sa kola. Kada je već bila nogama na tlu, nije je odmah pustio, niti se ona otimala da se odvoji od njega.

Tu se zatekao i Frenk Meloun; i on je gledao u Balmera i u Margi. Pri tom se nasmejao dobroćudno, i nastavio da posluje oko konja.

Narednik Lekroj, koji je sa puškom u ruci otišao da izvidi okolinu, dojurio je, vičući uzbuđeno:

— Oni dolaze! Video sam ih! Dolaze!

Balmer je znao na koga narednik misli. Znači, Grendžer je, posle svega, ipak ostao na tragu karavana i nije odustao od namere da se dočepa pušaka i municije.

— Jesu li daleko?

— Možda oko tri-četiri stotine jardi — odgovorio je narednik Lekroj.

— Onda, ljudi, ne bi trebalo da se zadržavamo. Dovoljno smo blizu Fort Gipsona i možemo poslati nekoga da zove pomoć. Bilo bi bolje da opet pođemo, ali. . . moraćete me sačekati, da se vratim iz izviđanja. Hoću sam da vidim na kojoj udaljenosti su Grendžer i njegovi banditi.

Iznenada, Margi reče:

— Možemo i ovako da krenemo. Ja ću upravljati kolima. Balmer. . .

On je pogleda. Znao je da je Margi sposobna da uradi ono

što je rekla. Bio joj je zahvalan zbog toga.

— U redu, krenite. Stići ću vas. . . Za svaki slučaj, svi budite spremni za povlačenje i borbu. Naredniče, Meloune, držite oružje i municiju pored sebe!

Margi se i ovoga puta ponudila sa pomognemo:

— I ja imam oružje, Balmere, i dobro baratam njime. I ja ću da se borim, ako dođe do borbe.

— Ne! — odlučnim glasom je rekao Balmer. — Vi ćete se skloniti i nećete se mešati u borbi. To bi bilo previše opasno za vas.

On odveza jednog konja sa trećih, poslednjih kola, uzjaha ga, i odjaha.

Jahao je kroz šiprag, pored same reke, samo jard dalje od puta. Bio je oprezan i očekivao je da će svakoga trenutka ugledati Grendžera.

I, nije se prevario.

Na oko tri stotine jardi ispred sebe, na putu, ugledao je grupu naoružanih bandita, koje je predvodio Brajan Grendžer. U početku to nije primetio, ali kada se iza blage okuke posle petog jahača niko nije pojavio, Balmer je odjednom znao da se dogodilo nešto neuobičajeno.

Red Džening se nije vratio na vreme, a ni sada ga nije bilo među tim ljudima. Uz to, Balmer je znao da ih je jedanaestorica, a to je značilo da nedostaju šestorica, ili, čak sedmorica, ako se računa i Džening.

Grendžer nije napredovao brzo, kao ni ostali. I konji su im igledali umorni.

Balmer pomisli da su imali okršaj sa drugim banditima ili sa Indijancima. Da, sigurno je to bilo posredi. Gde bi, inače, bili ostali iz bande?

Balmer se seti kako mu se nedavno učinilo da u daljini čuje neku pucnjavu. Sada je bio siguran da mu se tada nije samo uči-

nilo nego da je pucnjave zaista bilo.

Okrenuo je konja i požurio na trag.

Kada je sustigao transport, Balmer je išao od kola do kola i obaveštavao narednika, Melouna i Margi o onome što je upravo video.

Glavna novost bila je u tome što sada nisu imali posla sa grupom od preko deset opasnih bandita nego samo sa petoricom.

Bili su sasvim blizi cilja i Balmer je mislio da bi bila velika šteta da se sada, posle toliko dana i toliko muka, pokvari nešto i oružje sa municijom ne stigne tamo gde treba.

Bilo mu je jasno da se odstojanje između transporta i Grendžerovih ljudi stalno smanjuje, jer oni napreduju brže. Ipak, bio je spreman na borbu.

I, ona je usledila posle petnaestak minuta. . .

Usvečanoj sali Fort Gipsona, okićenoj američkim zastavama i granama ukrasnog šiblja, pukovnik Vajnmejker je pozvao Dejvida Balmera, da primi orden.

Bilo mu je rečeno prethodnog dana da je odlikovan; Balmeru je bilo drago zbog toga, ali je bio obuzet nečim drugim. Prethodnog dana, posle borbe sa Grendžerom, kada je Margi videla da se Balmer vratio, zagrlila ga je i počela da ga ljubi pred narednikom, Melounom i dvojicom zarobljenih bandita, koji su jedini iz Grendžerove bande preživeli sukob.

U početku, i Margi je pucala, ali posle se borba prenela malo dalje, i njoj je Balmer izričito naredio da na napušta kola i da prestane da puca.

Nije ga videla čitavih desetak minuta, i za to vreme premrla je od straha da će ga banditi ubiti. Zato, kada ga je ponovo ugledala, živog i čitavog, nije mogla da

se kontroliše. Ljubila ga je ne mareći šta će ko misliti.

Kasnije, kada su nastavili put, i on je ljubio nju. . .

K R A J

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

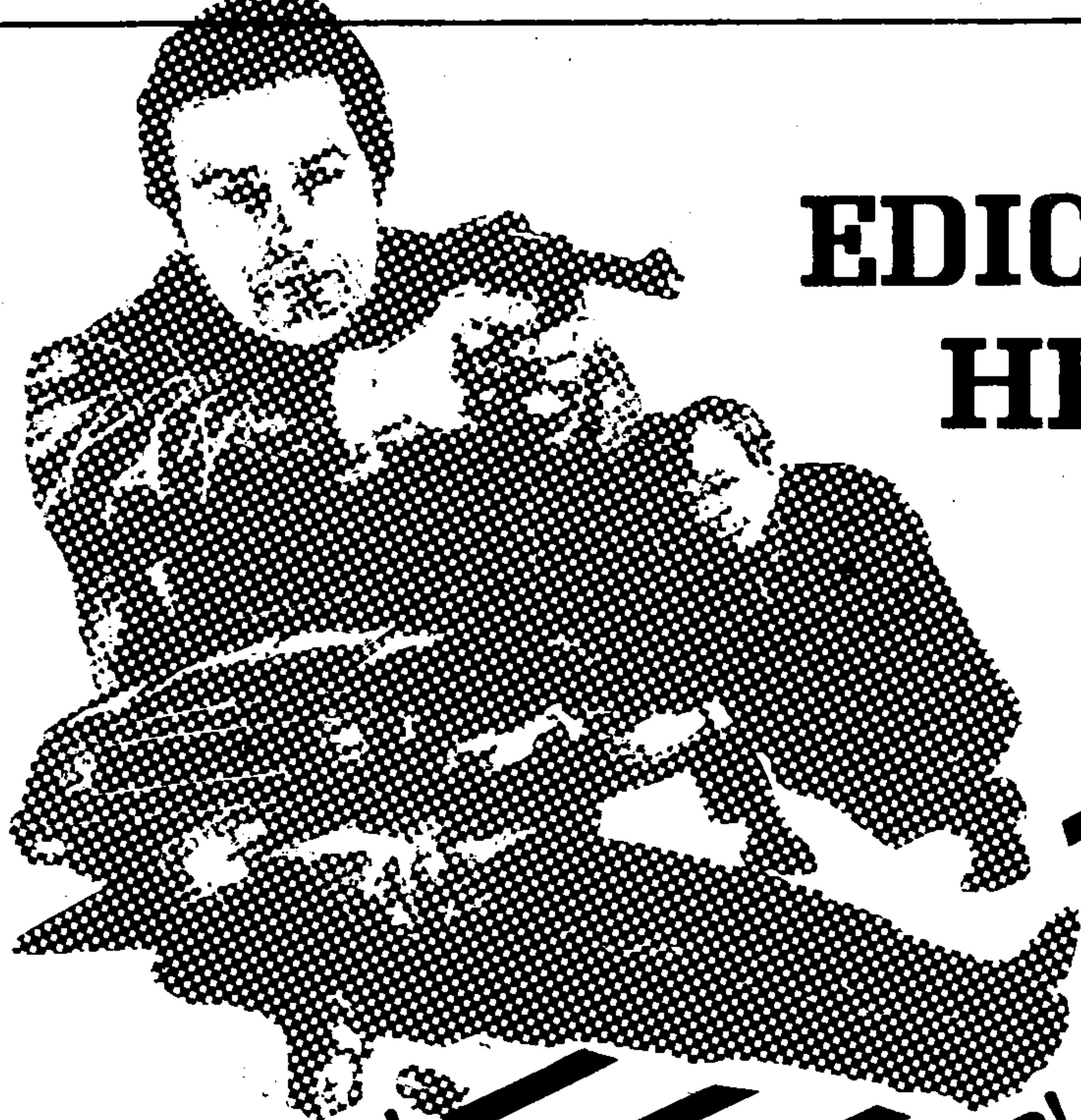
KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za western romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
»DNEVNIK«, Redakcija western romana
21000 Novi Sad
Vojvođanskih brigada br. 7/XII

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

EDICIJA HEJZI

Uzbudljivo!

Zagonetno!

Senzacionalno!

Šokantno!

Izuzetan tempo!

Žestoka akcija!

Neskrivena surovost!

Otvoreni seks!

**Pisano grubim i sočnim
jezikom podzemlja!**

**KRIMIĆI O HEJZIJU —
KRIMIĆI KOJI SE PAMTE!**

N A R U D Ź B E N I C A
ZA BIBLIOTEKU LJUBAV — Raula Amona

Ovo su jedinstvene knjige o Učenju Vatre i srodnim Znanjima. Autor naslova je vodeći Učitelj Vatre, dakle čovek koji to Znanje poznaje iznutra. Otkrijte drukčijeg sebe, menjajte se prema vlastitim zahtevima — budite onakav kakav želite da budete. Ostvarite svoje snove. Pred Vama je prava duhovna riznica, koja kuca na vrata Vašeg srca.

Ovim neopozivo naručujemo sledeće knjige iz biblioteke »Ljubav« Raula Amona (zaokružite broj ispred naslova):

1. O UČENJU VATRE	220 dinara
2. LEĆENJE VATROM	220 dinara
3. VAŠA SUDBINA PO UČENJU VATRE
(u dve knjige)	440 dinara
4. VAŠ RUKOPIS — OGLEDALO VAŠE SUDBINE	220 dinara
5. PARALELNA ZNANJA I UČENJE VATRE	330 dinara
6. TIGAR I ZMAJ	170 dinara
7. OKULTNE POJAVE	220 dinara

VAŽNA NAPOMENA: Za narudžbinu knjiga iznad 500 odobravamo rabat od 10 odsto; za narudžbinu knjiga u vrednosti iznad 1.000 dinara, kupac dobija rabat od 15 odsto, a za kupovinu celog kompleta — 20 odsto.

Poručene knjige šaljemmo pouzećem uz doplatu PTT usluga.
Po želji, knjige šaljemmo uz posvetu autora Raula Amona.

Poručene knjige pošaljite na adresu:

(Prezime, očevo ime i ime)

(Mesto, ulica i broj)

U _____ dana _____ 1991. godine

(Svojeručni potpis)

Sexpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

Poštovani čitaoci.

mnogi od Vas nam pišu ili nas pozivaju telefonom interesujući se da li mogu da kupe romane o HEJZIJU koji im nedostaju, a neki žele da kupe ceo komplet od 12 romana iz edicije HEJZI, objavljenih u 1990. godini.

Da bismo Vam izašli u susret i omogućili Vam da kompletirate Vaše zbirke, ili da odjednom kupite svih 12 do sada objavljenih romana iz ove edicije, objavljujemo dve narudžbenice. NARUDŽBENICA I je za one koji žele POJEDINE primerke, a NARUDŽBENICA II je za one koji žele KOMPLET od 12 romana o HEJZIJU objavljenih 1990. godine.

Zainteresovani treba čitko, najbolje štampanim slovima, da popune jednu ili drugu narudžbenicu i da je pošalju na adresu:
NIŠP »DNEVNIK«, IZDAVAČKA DELATNOST, ODELJENJE PRODAJE
21000 NOVI SAD, ul. Vojvođanskih brigada broj 7/VI

NARUDŽBENICA I

Ovim putem poručujem romane iz edicije HEJZI i to sledeće brojeve: _____

Od svakog poručenog romana pošaljite mi po _____ primeraka.

Pristajem na cenu od 20 dinara po jednom primerku.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Izjavljujem da ću naručene primerke platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

(Datum)

(potpis naručioca)

NARUDŽBENICA II

Ovim putem naručujem _____ kompleta od 12 (dvanaest) romana, od broja 1—12, objavljenih u ediciji HEJZI 1990. godine.

Pristajem na cenu od 200 dinara po jednom kompletu i istu ću platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

(datum)

(potpis naručioca)

APAČI TOM PONOVO SA VAMA!

**HRABRI, NEPOBEDIVI BORAC
ZA PRAVDU**

APAČI TOM

**PONOVO NA KORICAMA
X-100 VESTERNA!**

**AVANTURE TRAPER A APAČI
TOMA MOŽETE DA PRATITE OD
BROJA 242 NAŠE EDICIJE
WESTERN ROMANA!**

**APAČI TOM VAS VODI U
NEPONOVLJIVE
AVANTURE!**

U SLEDEĆEM BROJU

Teri Majls

ZLATO

Toga puta traper je bio efikasniji. Samo jedan munjevit udarac pesnicom, koji je pogodio Endersona u vrh brade, odbacio ga je do vrata. Taj udarac kao da ga je smirio. Sedeo je nekoliko trenutaka na podu tresući glavom i pipajući se za vilicu, a onda je s mukom ustao i oteturao se napolje...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORIMO

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128096